

De minnenydige van haar zelve

<https://hdl.handle.net/1874/372096>

DE
MINNENYDIGE

van haar zelve,

Vertoond op de Amsterdamsche

SCHOUWBURG.

t' A M S T E R D A M,

By de Erven van de Wed: Gysbert de Groot, Boek-
verkoopers op den Nieuwen-dijk. 1725.

VERTOONERS.

FABRICE, *Edelman van Parijs.*
PHILIPPYN, *Zijn Dienaar.*
ANGELIKA, *Haagsche Juffer.*
MARINETTE, *Haar Kamenier.*
VALENTYN, *Vader van Angelika.*
FERDINAND, *Broeder van Angelika.*
MAURICE, *Edelman van Parijs.*
IZABELLE, *Zuster van Maurice.*
LOUIZE, *Kamenier van Izabelle.*
PINABEL, *Dienaar van Angelika.*

Het speelt in den Haag, in en omtrent het
Huys van Angelyka.

Aan den Lezer,

DOor liefde en leersucht tot de dicht-
kunst aangedreeven,
Heb ik dit Minne-spel, in taal, en
plaats vermaakt;
Ook hier wat ingelecht, en daar wat uit
gewraakt.
Indien 't te stout is, laat de liefde 't my
vergeeven.

EER-

E E R S T E B E D Y F.
E E R S T E T O O N E E L.

Fabrice, Philippyn.

F A B R I C E.

U zal ik 'techte volk in 's Gravenhaag verrijken
In aantal.

P H I L I P Y N.

Of al die Acteon wel gelijken.

F A B R I C E.

Zwijg, Philipijn; of spreek, 'tgeen aangenamer luid,
Want rijk, en kuifch, en schoon is mijn verkooren Bruid;

P H I L I P Y N.

Ja kuifch, gelijkze zijn die aan het Hof verkeerren.

F A B R I C E.

Zwijg, onbedachte, of stok, en honger zal 'tu leeten.

P H I L I P Y N.

Ik spreek niet van uw Bruid, maar van de deugd en lof
Die 't Haagje heeft mijn Heer, en in den Haag het Hof.
Maar wat u Bruid belangt, die dient te zijn gepreezen,
Want zonder dat, wat zou een Haagze Juffer weezen?

F A B R I C E.

Haar goede naam heeft my uit Vrankrijk hier gebracht.

P H I L I P Y N.

Ik denk de naam van rijk, want die heeft groote kracht.
Men trouwt niet meer om deugd, die eeuw is lang versleeten;

Een Vriijster zonder geld, och, och, die werd vergeeten,
Al blonkze in deugd gelijk de Moer van Sinter Klaas,
Om 't geld, om 't geld alleen vangt nu de hond de haas.

F A B R I C E.

Ik laat, al wie ook lust, om 't geld een Ega trouwen,
De deugd is 't hoofd gieraad, en rijkdom aller Vrouwen,
Dat is haar pronkjuweel; want al des Waerelds goed
Is voor het lijf, de deugd alleenig voor 't gemoed.
't Is waar mijn Yader is niet kragtig van vermogen,

Door dien 't geval hem niet gediend heeft , maar bedrogen :
 Zoo dat mijn lichaam , mijn gestalte , mijn gezicht ,
 En mijn beproefde deugd , alleen mijn Bruid verplicht ,
 Om my te minnen , dies de deugd met eigen handen ,
 In 't kort ons binden zal met Echte minne banden ,
 Geen rijkdom zielen bind.

P H I L I P Y N .

Mijn Heer , maar met verlof .

Wat is dat voor een Huis ?

F A B R I C E .

Dat is het Hollands Hof .

Daar zijne Hoogheid woont , en daar de vrye Staaten
 Het Land beveiligen , voor al haar onderzaaten :
 Daar wort in dat gebouw , waar voor 't een ieder eert ,
 Door wijze dapperheid de Waereld geregeert .

P H I L I P Y N .

Maar Heer , hoe weet gy dat ? hoe kent gy s' Gravenhagen ?

F A B R I C E .

Wat breekt gy my het hoofd , door uw stoutmoedig vraagen ;
 Ik heb ruim zeven jaat tot Leiden gestudeerd ,
 Toen heb ik meenigmaal hier in den Haag verkeerd .

P H I L I P Y N .

Zoo weet mijn Heer ook wel , waer zy het Spit hier draajen ?
 Om eens mijn holle maag , en darmen me te paajen ?

F A B R I C E .

Ja zeer wel Philipyn ; maar weet ook dat ik weet ,
 Dat gy niet eten zult , voor dat uw Meester eert .

P H I L I P Y N .

O ! mogt ik dat eens zien , zo zoude ik ook wat krijgen .

F A B R I C E .

Ik wenschte .

P H I L I P Y N .

Wat mijn Heer ?

F A B R I C E .

Dat gy wat leerde zwijgen .

Ik zeg , gaanwe in de Kerk , kom volgme , 'k ga u veur ,
 Hier in de wooning van de France Ambassadeur ,
 My dunkt ik zie 'er twee op onze hielen stappen .

P H I .

PHILIPYN.

Ja gaanwe, eer wy detijd, mal apropo verklappen,
Kom, spoei u vaardig Heer, zy zyn ons digte by,
Was nu de Kerk een kroeg, gelukkig waaren wy.

TWEDE TOONEEL.

Maurice, Ferdinand.

MAURICE.

GEen dankbaarheid, en kan de weldaad evenaaren,
Die ik genooten heb.

FERDINAND.

Wilt die beleeftheid spaaren,
Gy maakt het veel te Hooffch, gy zijt te heusch van taal,
Gy doet het Maagfchap eer, 't is maar een vrienden maal,
Om dat Angelika, in d'echte staat gaat leeven
Met Heer Fabrice, die, na dat hy heeft gefchreeven,
Meent voor het middagmaal noch heden hier te zyn.

MAURICE.

Fabrice, uw groot geluk strekt my tot minne pijn.
Helaas, Angelika! hoe kan ik het verdraagen?
Dat u een minder, meer als ik, u kan behaagen,
Maar heeft zy zelfs de trouw als Bruid ook toegestaan?

FERDINAND.

ô Ja, zy heeft met vreugd na Vaders zin gedaan.

MAURICE.

Dit woord, ô ja, maakt my het hart vol angst en vreezen,
Wanneer toch zal de tijd van haare trouwdag weezen?

FERDINAND.

In't korte zal't gefchien, en gy moet deelgenoot
Zijn op dat vreugde-feeft.

MAURICE.

Die eer is veel te groot.

FERDINAND.

Het moet nochtans zo zijn.

MAURICE.

Zal ik het puik der Vrouwen,
De fchoone Angelika, zien met Fabrice trouwen?

DE MINNENDIGE

O duldelooze smert , die my doet duizend doôn!

F E R D I N A N D.

Myn Heer , dat kostelijk beeld , u zuster draagt meer schoon,
Dan alle Juffers , die met heure schoonheid pronken ,
Wiens glans een yzig hart ondooit en doet ontvonken.
Toen ik haer in mijn huis op gisteren ontfing ,
Wierd ik als weg gerukt door een verwondering
Van haar volmaaktheid , die het alles gaat te boven.

M A U R I C E.

Mijn Heer , ik vrees dat wy Fabrice licht berooven
Van zijne vryheid ; want de plaets , die wy bekleên ,
Is mogelijk voor hem bereid.

F E R D I N A N D.

Maurice , neen ,
Fabrice zal ons tot zijn trouwdag wel verschoonen ,
Daer na mag hy 'er met zijn Bruid wel eeuwig wonen :
Misgun my doch de vreugd van uw gezelschap niet ,
Voor zulk een kleine tijd , dewijl ons eer geschiet ,
Door uw verblijf , mijn Heer , ons huis , en hart staat open ,
Voor uw en Izabel , ach ! mogt ik op haer hoopen ,

M A U R I C E.

Zy is noch jong , en teer , niet meerder dan een kind.

F E R D I N A N D.

Een kind als Venus Zoon , die alle harten wint.
De dry bevalligheen zijn haar alleen gegeven ,
Zy wierd op 't eerst gezigt het leven van mijn leeven.
Ach ! wat aeminnigheid straalt haar ten oogen uit !

M A U R I C E.

Zwijg van mijn zuster , Heer , zoo zwijg ik van de Bruid.
Zy slaan ons wederzijds , maar ongenoesbre wonden :
Mijn zuster is te jong , uw zuster is verbonden.
Dies is het noodeloos te trachten na het geen
Men niet verkrygen kan. Kom gaanwe derwaerts heen ,
Of ons Fabrice gins mogt op het Spui ontmoeten ,
Om hem in 's Gravenhaag als Bruidegom te groeten.

F E R D I N A N D.

Daar ben ik me te vreen , en trefmen hem niet aan ,
Zoo laet ons na de Bel , of nieuwe Doelen gaan.

D A R ,

DARDE TOONEEL.

Fabrice, Philipyn.

F A B R I C E.

O Snedige natuur! gy toond' aan deez' mijn' oogen
 Nooit aangenaamer hand, zoo kragtig van vermogen;
 O zachte zilvre hand, of leenig Marmor-steen!
 O hant van lelyen, en roozen onder een
 Gemengeld! 't geen een vuur doet in deez' boezem blaaken;
 O hand! bekwaam al 't wit des waerelds zwart te maaken.

P H I L I P Y N

Waat droes heeft ooit een hand in iemand min verwekt?

F A B R I C E

Hier: want de Juffer was gemaskerd, en bedekt,
 Haar hand, alleen haar hand verwon my door haar krachten,
 En draagt mijn liefde alom op dryvende gedachten,
 Z'is van een Engel in een menscheijken schijn,

P H I L I P Y N.

Een Engel met een grijs, dat zal de booze zijn.

F A B R I C E

'k Zag, Phylipyn, hoe in het midden der Gebeden,
 Daar zy in aandacht zat, met neergeslaagen zeden,
 Dat haar een looze siel, toen zy haar aangezicht
 Ten Hemel hief, de beurs heeft met een greep geligt:
 Hy meende met de buit behendig weg te vlieden,
 Maar 'k greep hem aan, en zeide, eer ik aan alle lieden
 U voor een beurse dief bekend maak, geefme voort
 't Geen gy gestolen hebt; waar op hy niet een woord
 En kikte, maar heeft my de beurs straks toegesteeken.

P H I L I P Y N

Was dat een beurse dief, die ik u aan zag spreken?
 Een man zo wel gekleed, ô snoo bedriegery!
 Maar, Heer, is in de beurs veel geld, zo geefze my?

F A B R I C E

Neen, Philipyn, ik zal hem aan de Juffer geeven.

En zeggen , hoe haar hand my heeft tot min gedreeven.
Daar komt dat schoone beeld , veel blanker dan een Zwaan.

VIERDE TOONEEL.

Angelika , Marinette , Fabrice , Philipyn.

MARINETTE.

ME-Vrouw , het schijnt Mattijs heeft my niet wel verstaan,
Want hy is met de Koets aan d'andre deur gereeden.

ANGELIKA.

Wel ik zal derwaarts gaan.

MARINETTE.

Ja't gaan verquikt de leeden.

FABRICE.

Met u verlof Me-vrouw , uw minste dienaar tracht
Na d'eer van uw gelei , tot daar de Koets u wacht.
Ei , reikme uw hand , Me-vrouw , 'k heb u myn hart gegeven.

ANGELIKA.

Hoe kanmen zonder hart ook in de Waereld leeven ?

FABRICE.

Gy hebt my 't hart ontroofd door uw volmaakte hand.

ANGELIKA.

Dit Masker , Heer , heeft u beneveld het verstand.
Ontdekte ik my , gy zoud haast wisselen van zinnen.
Gy zoud my lichtlijk eer verachten dan beminnen ,
Wie onbekend iets roemt , doet enkle vleyery ;
Of toont door licht geloof , dat hy niet schrander zy.

FABRICE.

Schoon dikke of duistre damp de zon bederft voor d'ogen ;
Nochtans de minste straal vertoont zijn groot vermoogen.
En is uw hand zoo schoon , Me-vrouw dat eene deel ,
Wat moet uw schoonheid zijn een schoonheid in 't geheel ?
ô Onwaardeerlijk beeld in schoonheid nooit volpreezen.
Gy hebt mijn hart , mogt my uw hart ook eigen wezen.

ANGELIKA.

Al wie zijn harte schenkt , eer hy een ander heeft,
Verdiend door losheid , dat hy zonder harteleeft.

FABRICE.

Zoo als ik zag uw hand, een van uw schone leeden,
Zag ik naast u een dief, die met behendigheeden,
Wanneer gy waart verrukt door vierige gebeên,
Met een gezwinde greep uw zak heeft afgesneên.

ANGELIKA.

ô Marinette, zie mijn zak is my ontstolen,
Deeze Edelman, spreekt waar.

FABRICE.

Me-vrouw zy zal niet doolên
In een verkeerde, want zy is nu in mijn hand.

MARINETTE.

Me-vrouw dat is de beurs, daar wy de Goudekant,
En zilvre Franje, laaft zoo geestig aan verzetten,
Zijn daar Juweelen in?

ANGELIKA.

Neen, niet dan Pistoletten,
Die ik op gisteren heb gewonnen merde Kaart.

FABRICE.

Me-vrouw, uw beurs met Goud is wonder wel bewaart,
Ik greep den Dief by 't lijf, hy zonder tegen-streeven,
Heeft voort op mijn bedwang, uw beurs aan my gegeven,
En, nu hy zo verkeerd in vryheid is geraakt,
Is 't recht, dat gy hem weer tot uw gevangen maakt.

ANGELIKA.

ô Neen, mijn Heer, ik zag die beurs nooit met mijne oogen.

FABRICE.

Zo heeft verbaastheid dien bedrieger dan bedroogen;
Want deze gaf hy my, dus heeft dien loozen gaff,
Van deeze morgen noch een ander ook verrast.

PHILIPYN.

Mijn Heer, wat zal dat zijn, wilt gy u zoo ontlasten,
Van al ons kapitaal? zo moet ik eeuwig vasten.

ANGELIKA.

Mijn Heer met uw verlos, ik derf niet langer staan.
In 't uitgaan van de Kerk ziet ons een ieder aan.

F A B R I C E

Me-vrouw , neem toch de beurs , wilt my niet wederstreeven,
Ik kreeg hem maar alleen , om weer aan uw te geeven ;

A N G E L Y K A

Om uw beleefd verzoek niet meer te wederstaan ,
Geef my de beurs , mijn Heer , zo raak ik hier van daan ,

F A B R I C E .

Ontfang die dan , Me-vrouw : met een mijn ziel en leeven ,

A N G E L I K A .

Op morgen zal ik u de beurs hier weder geeven ,
Of wacht myna een uur , gins in 't voorhout , zo 'k wís
Dan noch niet weet van wie de beurs gestolen is ,
Zal ik hem wederom in uwe handen langten .

F A B R I C E .

Laat mijn begeerig hart , en oog dan d'eer ontfangen ,
Dat ik ontmaskerd zie uw gadeloos gezigt ,
Daar , buiten twijffel al wat schoonheid heet , voor zwigt .

A N G E L I K A

Mijn Heer , vergeef my dat , gy ziet ik moet vertrekken ,
In 't voorhout zal ik my op uw verzoek ontdekken .
Vaar wel , ik ga , en blijf verzekerd op mijn woord .

V Y F D E T O O N E E L .

Fabrice Phylipyn.

P H I L I P Y N .

D At heb ik al gevreesst , zy bruit'er maar me voort ,

F A B R I C E

Vaarwel , Mevrouw , 'k zal uw , daar het gezegt is , wachten .

P H I L I P Y N

Maar Heer , ik barst van spij , wien bracht uw in gedachten ,
Die zotte mildheid ? dat gy zo geheel , en al
Uw Goudbeurs overgeeft , en houd zelfs niet met al ;
Dus zal mijn honger en uw kaalheid blijven duuren ;
Maar zoo gy geeven wilt , geef weg u zotte kuuren .

F A B R I C E

O noodelooze zorg , zy brengt het my haast wêer .

P H I L I P Y N

Ja , zoo gy by haar komt , ik wed zy vraagt om meer ,

Mijn

Mijn , Heer , weet dat zy hier gelijk in Vrankrijk leven ,
't Is hier al me trek , trek , en niemand houd van geven.
Den Haag is om die spreuk de Waereld door vermaart ,
Staat Haagje , daerje staat , gy zijt de kost wel waard :
Maar Heer , hoe zal 't dog gaan met uwe ziele beminde
Angelika , uw Bruid ?

F A B R I C E .

Die zal haar deel wel vinden ,
Breekt gy uw hoofd maar niet , maar zie eens Philipyn ,
Wat schatten datter al in deeze Goud-beurs zijn .

P H I L I P Y N .

Ik denk , als in 't gemeen de Haagze Juffers draagen .

F A B R I C E .

Ik zeg u andermaal , smaal niet op 's Graaven-haagen ,
Gy raaft van kaalheid , en zijt zelfs een schraaten beest ,
Gy hebt u dagen noit in rijker plaats geweest .

P H I L I P Y N .

Maar Heer , wat meent gy dan , dat in die beurs zal wezen ?

F A B R I C E .

Daar is voor eerst een brief .

P H I L I P Y N .

Ja wierdmen rijk met leezen .

F A B R I C E .

En noch twee Baggen ,

P H I L I P Y N .

Maar , wat zijnze vals of fijn .

F A B R I C E .

Die schoon omhangen met veel Diamanten zyn .

P H I L I P Y N .

Och ! was'er maar wat geld , dat zou de schaa verzetten .

F A B R I C E .

Wel , Philipyn , ik vind hier vry wat Pistoletten .

P H I L I P Y N .

Noch Pistoletten , Heer , dat 's na mijn zin , dat 's braaf .
Kom geef die maat aan my , zoo leef ik als een Graaf .

F A B R I C E .

Ik sluitze in deeze beurs , daar blijft van haar niet buiten ,
Och ! datze my zo vast wou in haar boezem sluiten !
Aanbiddelijke maagd , uw paerlemoere hand

12 DE MINNENYDIGE

Verligt mijn oogen, en verduistert mijn verstand.

PHILIPYN.

Dat's waar, want anders was uw Goud beurs noch in 't leeven,
Die g'aan die zwarte dit en dat hebt weg gegeven.

ZESDE TOONEEL.

Fabrice, Philipijn, Maurice, Ferdinand.

MAURICE.

DAar staat, Fabrice, Heer, mijn waarde en trouwe Neef.
Vergun dat ik u met mijn hart mijn handen geef.
Om zo als Bruidegom u in den Haag t'ontfangen.

FERDINAND.

Zijt wel gekomen, Heer. Mijn zuster met verlangen
Verwacht haar Bruidegom.

FABRICE.

Ik ben u dankbaar, en

Ik twijfel gantschlijk niet, dat ik haar welkom ben.

FERDINAND.

Te meer, om dat zy met zo schoon een Heer zal trouwen.

FABRICE.

Het lof der schoonheid, Heer, klinkt wel in 't oor der Vrouwen.

FERDINAND.

Nu, 'k dien mijn Zuster aan dat ik u heb gezien,
Met u verlof ik ga.

FABRICE.

My zal groote eer geschien.

ZEVENDE TOONEEL.

Maurice, Fabrice, Philipijn.

MAURICE.

WAt zegt me tot Parijs toch al van mijne zaaken?

FABRICE.

Een ieder wenscht dat gy hier moogt veel vrienden maaken;

Op hoop datge u Proces in 't korte winnen zult.

MAURICE.

Ik ben uw vyand, Neef, maar buiten mijne schuld.

Liefde, een dwingeland, heeft my zoo wreed besprongen,
En als zijn slaaf, helaas! tot, ach ik zwijg, gedwongen.

FABRICE.

Uw duistere reden, Neef en kan ik niet verstaan,

MAURICE.

Ik sprak wel klaarder, maar ik stak u gramschap aan.

FABRICE.

Spreek maar vrymoedig uit, gy zult my niet verstooren;

MAURICE.

Ik zal, Neef, maar ik vrees, dat gy het aan zulk hooren.

Uw Schoone Bruid die hier met duizend gaven pronkt,
Heeft tot haar deze borst in kuische min ontvoukt.

Schoon dat ik heb bespeurt al over veele daagen,

Dat zy haar heeft aan my afkeeriglijk gedraagen,

Gelijkze ook heeft gedaan by alle d'Edellien,

Om u, haar deelgenood, noch wou mijn min niet vlien,

Maar bleef standvastig, 't geen ik haar nooit heb doen blijken:

Om dat mijn gaaven voor uw groote gaaven wijken,

Gy zyt, getrouwe vriend, gegrond vest in mijn hart,

Dies smoorde ik mijne min, al doode my de smart,

Om uwe vriendschap, die ik nimmer hoop te derven,

FABRICE.

Gemak, mijn waarde Neef, men laat geen vrinden sterven,

Om trouwe min, ik heb die schoone nooit gezien;

Dies is 't onzeker, Neef, hoe ik u hier noch dien:

Het los gerucht alleen veroorzaak mijne liefde,

En u haar schoone, en glans, dies zy u dieper giefde,

Betoon dan uw gedult, tot ik haar maar aanschouw,

MAURICE.

Ach! komt gy haar te zien, gy keurt haar tot uw Vrouw >

FABRICE.

Gy weet het niet, een hand roert my al d'ingewanden,

Dies geef u rust.

MAURICE.

Wat rust? ik zie mijn liefde stranden.

T W E E D E B E D R Y F .

E E R S T E T O O N E E L .

Angelika, en *Marinette*, in de Kamer daar sy haar palleert.

A N G E L I K A .

Z O is Fabrice hier gekomen :

M A R I N E T T E .

Ja Me-vrouw.

Nu zult gy haast de vreugd, de vrugten in de trouw
Genieten, met een Heer, die door zijn siere leeden
Niet minder uitmunt, als in zijn bevalligheeden,

A N G E L I K A .

Hebt gy hem dan gezien?

M A R I N E T T E .

Uw Broeder Ferdinand

Zeit, dat hy is volmaakt van lichaam en verstand;
Dies hoeft gy niet te zijn bekommerd, noch te zuchten;
Want al uw vrees zal op zijn aankomft van u vluchten.

A N G E L I K A .

Maar zijn mijn lokken wel gekruld; mijn haar is't niet
Oprecht zandre? Kom geef de moesjes hier; want ziet,
Hy komt eerst van Parijs, hy weet hoe 't hoort te weezen.
Is my het lijf niet dun? de boezem wel gereezen?

Geeft ook mijn adem niet een lieffelijke geur?

En heeft mijn aangezicht geen aangenaame kleur?

Zijn mijne lippen niet schoon rood, en mijne tanden,

Zo wit als hagel? en als zuiver sneeuw mijn handen?

De Paarden, die ik draag om handen, hals en hoofd,

Deez' Diamantboot, wiens flonker 't al verdoofd,

En vorder al 't eieraad, gelijk gy 't my ziet draagen,

Is 't niet bekwaam om Heer Fabrice te behaagen?

M A R I N E T T E .

O ja Me-vrouw, gy zijt dien braaven Heer wel waard,

Die om zijn deugden door heel Frankrijk is vermaard.

A N G E L I K A .

Maar Marinette, wat kan mijn zijn vermaardheid baten?

't Is maar een blood gerugt waar van ik u hoor praaten,
 Ik leen u, in zijn lof te spreken, geen gehoor,
 Ach! was mijn keur maer vry, ik weet wien ik verkoor.
 Maar nu moet ik de staat van vryigheid verliezen,
 En keuren goed al't geen mijn ouders voor my kiezen.
 O Juffers, schrei met my, dit is een wreede wet;
 Een Turk of een Barbaar heeft die eerst inezet.
 Hoe! moet ik trouwen een, die nooit mijn oogen zaagen?
 Een, die my licht verveelt, hoe! moet my die behaagen?
 Och, is dat vrye keur! o neen! 't is slaverny;
 Och, was ik dood, of had ik mijn verkiezing vry!
 Of mocht ik ongetrouwd het duistre graf be-erven,
 Eer dat ik met een leef, die my altijd doet sterven.

M A R I N E T T E

Ei klaag niet, want als gy Fabrice maar zult zien,
 Zal die bedroeftheid door die blydschap van u vlien,
 Zijn wel begaafde geest, is van zeer groot vermogen.

A N G E L I K A

Maar die de beurs my gaf, diens beeld speeld voor mijn oogen,
 Ach, dat Fabrice had van zijn bevallighéén
 Het tiende deel, ik was vernoegd, en wel te vréen.
 Mijn geest getuigd dat hy my geenzins zal behaagen,
 Dies zal mijn treurig lot my doen ten grave draagen.

M A R I N E T T E.

Gy zijt gelukkig, dat Fabrice voor u leeft.

A N G E L I K A.

Gelukkig is hy die mijn hart gestoolen heeft.
 Die wel geschaapen Heer kan my alleen bekooren.

M A R I N E T T E.

Me-vrouw daar word geklopt.

A N G E L I K A.

Ga zie, en wilt eens hooren,

Of 't Heer Fabrico is, schoon dat ik voor hem beef.

M A R I N E T T E.

Me-vrouw de zuster van mijn Heer Maurice uw Neef
 Zoude uitgaan, maar zy wenst u eerst te mogen spreken.

A N G E L I K A.

Dat zy maer binnen koem, mijn angst is wat geweken.

T W E E.

TWEDE TOONEEL:

Angelika, Izabelle, Marinette.

I Z A B E L L E.

NU ik de komst versta van uw Fabrice alhier,
 Zoo wensch ik u geluk van 't opperfte bestier,
 Van een wiens lof de Faam zo klaar heeft uit gekreeten,
 Hy wert aan 't Fransche Hof de schoone Adoon geheeten:
 Den Heemel kroone uw keur, en gun u zijne vrê,
 En deele in overvloed u vreugd en voorspoed mê.

A N G E L I K A.

Gy roemt Fabrice hoog, dies zoude ik denken moogen,
 Of gy hem ook bemint?

I Z A B E L L E.

Nooit zagen hem mijne oogen.
 Weest dan om mijnen wil niet ongerust van geest;
 In zijn gezelschap ben ik nimmermeer geweest;
 Maar 't is 't gerucht alleen dat my doet van hem spreken.

A N G E L I K A.

'k Vrees echter, of het zal hem aan 't verstand ontbreken
 Of komt hy u te zien, hy zal uw zoete beeld
 Voor my beminnen; want in uw schoone oogen speelt
 Een overgroote kracht, vol van aanminnigheeden,
 Gelijk gy weet, dat gy van elk word aangebeden.

M A R I N E T T E.

Me-vrouw, uw Vader komt met uwe Bruigom in.

A N G E L I K A.

Is dat Fabrice? 't is de zelve die ik min.

D A R D E T O O N E E L.

*Angelika, Izabelle, Marinette, Valentijn, Fabrice,
 Maurice, Philipyn, Louize.*

V A L E N T Y N.

ANgelika, kan mijn verkiezing u bekooren!
 Of zal ik als voor heen, 't verwijt noch moeten hooren,
 Dat ik juist van Parijs uw bruigom heb gehaalt?
 Als of 'er hier geen was te krijen, zeg eens dwaalt

VAN HAAR ZELVE.

Uw Vader, weet ik 'er geen na uw zin te vinden,
 Wat zijn de Kinders meer in 't kiezen als de blinden,
 Zy neemen schijn voor deugd, en keuren kwaad voor goet,
 Als 't haar beneveld oog, en zotte zin voldoet,
 Daar d'ouders keur, mijn kind, staat vast gegrond op reden.
 Wat zegt Angelika?

IZABELLE.

Wat wel geschaapen leden!

LOUIZE.

Me-vrouw, is dat u Neef Fabrice? wel ik sta
 Verwonderd, zulk een Heer!

IZABELLE.

O Ja, Louize, ja,

Wat dankt u, zou hy aan mijn zy niet beter passen?

LOUIZE.

Me-vrouw, dien braaven Heer schijnt voor u opgewassen.

ANGELIKA.

O wonderlijk geval, mijn oogen zijn te zwak
 Hem aan te zien, die ik van deeze morgen sprak,
 Het is dien Edelman mijn opperste behaagen.

MARINETTE.

O ja, hy is 't Me-vrouw, zou hy noch kennis draagen?
 Of is 't u Masker, of dit kleed dat hem bedriegt?

ANGELIKA.

Och Marinette! voel hoe my het harte vliegt,
 En jaagt, en klopt, ik kan byna geen adem krygen:
 Mijn vreugd is al te groot, ik moet door blydschap zwijgen.

MARINETTE.

Hy zwygt als gy, 't schijnt dat uw schoonheid hem verzet.

FABRICE.

Mijn Bruid is schoon, Philippijn maat zo g'er wel op let,
 Zy kan in schoonheid by die andere niet haalen.

PHILIPPYN.

Die andre met de grijs? wat mag uw hoofd al maalen,
 Dat was een droeskop, deeze is als een Engel Heer,

FABRICE.

Zwijg, zotskap.

P H I L I P Y N.

'k Zal zo doen, maar vraag my dan geen meêr.

M A U R I C E.

Wel, Neef, nu gy hier ziet uw Bruid en uitverkooren,
Zijt gy nu sprakeloos, of is uw tong verlooren?

F A B R I C E.

Mijn schoone, dat ik heb gezweegen, is door dien
Mijne ooge hadden nooit volmaakter beeld gezien.
Gy zyt zo rijk bedeed met Goddelijke gaaven,
Dat mijn verstand, in die volmaaktheid, als begraven,
Door een verwondering, die uit uw schoonheid sproot,
Geheel verrukt wordt, en ik stom gelijk, ja dood;
Dies blijf ik, door gebrek van krachten in gebreeken,
Verschoon my dan, dat ik alleen mijn ooglaat spreken.

P H I L I P Y N.

Wat zo, dit gaat nu wel, dus raakt de grijs van kant,
Ik vreesde dat gy waart geslagen in 't verstand.

A N G E L I K A.

Mijn Heer, zo wel bespraakte onschuldigingen strekken,
Tot uw beschuldiging, wijlze u verstand ontdekken;
Gy zijt welspreekend, schoon van lijf, en gaauw van geest,
Dies zijt gy veel te lang zo spraakeloos geweest:
Ik dacht maar, dat gy waart te zien, en niet te hooren.

F A B R I C E.

Zo dra, als ik u vond, heb ik mijn zelfs verlooren.

V A L E N T Y N.

't Gaat wel, mijn keur is goed, zy spreken eene taal,
Fabrice laat ons gaan hier in mijn groote zaal,
Alwaar gy hooren zult in 't midden van mijn vanden,
Wat schatten dat gy by Angelika zult vinden,
'k Wil, dat gy hier in huys gelyk myn zoon gebiet.

F A B R I C E.

Uw goedheid is te groot, en ik verdienze niet.
Mer wat voor dankbaarheid zal ik u gonst beloonen?

V A L E N T Y N.

Wilt aan Angelika, standvastige min betoonen,
Hoe meer uw liefde groeit, hoe meer gy my verplicht.

F A B R I C E.

Ô Aangenaame wet! wat zijn uw lasten licht,
Mijn liefde zal gestaag met mijne daagen groeyen.

V A L E N T Y N.

Wel Bruid, en Bruidegom laat ons na binnen spoeyen,
Op dat men vorder spreek van 't geen 'er dient gedaan.
Komt met my kinders,

A N G E L I K A.

Al, zo't Vader zal verstaan;

V A L E N T Y N.

Ik zal de vrienden by malkander doen ontbieden,
Zo spoeit men werk.

F A B R I C E.

Zo'tu gevalt, zo zal't geschieden.

V A L E N T Y N.

Wel tre dan binnen Heer,

F A B R I C E.

Ô Goddelijke hand!

Uw krachten anders geen ontroert my 't ingewand.

A N G E L I K A.

Mevrouw, ik zal mijn lief en Bruidegom geleiden
Ter kamer, ik verzoek wilt my zo lang verbeiden.

V I E R D E T O O N E E L.

Izabelle, Louize.

I Z A B E L L E.

MYn geesten zijn verhuist, ik ben mijn krachten kwijt.

Louize, ha! wat hoon! ik zwel, ik barst van spijt.

Hoe zal Fabrice met Angelika gaan trouwen?

Ô Ja, ô neen, ik zal haar dat geluk onthouwen,

Ik kan niet dulden dat zy zulk een schat bezit.

Ach! wrede broeder, ach! wat was uw oog-wit,

Dat gy uw vryen na Angelika liet vaaren,

Een zotte heusheyd! ja, gy wilde de eer bewaaren,

Gy dacht om d'eer en denkt, laas! om ons leeven niet.

Had gy haar aangezocht, wie weet wat waar geschiet.

Licht had Fabrice my tot zijne Bruid verkooren,

Had ik hem nooit gezien, of waar ik niet gebooren,

Hoe kan ik leeven, nu ik missen moet, o smart!
 Het voedzel van mijn vreugd de wellust van mijn hart.

LOUIZE.

Geduld, Me-vrouw, de tijd brengt roozen op de struiken.

IZABELLE.

En doornen, die my voor Angelika doen duiken.

LOUIZE.

Daar komt Angelika.

VYFDE TOONEEL.

Angelika, Izabelle, Louise, Marinette.

IZABELLE.

Me-vrouw weest vry verheugd;

Want uw Heer Bruigom is de peerel van de jeugd,
 't Gerucht heeft hem noch niet na zijn waardy gepreezen,
 Gy zult met hem, en hy met u gelukkig weezen.

ANGELIKA.

Ik dank u voor u wensch, en wensch u ook zulk een,
 Daar, mée gy meerder noch, als ik, moogt zijn te vreen.

IZABELLE.

Me-vrouw, verschoonme, dat ik van u schey, om zaaken
 Die 'k moet verrichten, en die my ten hoogsten raaken.

ANGELIKA.

Vaat wel, uw wederkomst zien wy dan haast te moet.

ZESDE TOONEEL.

Angelika, Marinette.

Wat dunkt u van Fabrice?

MARINETTE.

Al wat ik zie is goed;

Me-vrouw, 't geluk vereert u zeker boven allen,
 Uw oogen keur is u na wensch te beurt gevallen,
 Ja d'eerste minnaer, die u immer heeft bekoord,
 Krijgt gy tot Bruidegom, is die u toebehoort.
 Dat is Fabrice, die gy lief had zonder weeten,
 Wie dat hy was, noit moet gy dat geluk vergeeten,
 O! Hoe beklaglijk zijn de Maagden, die zo vaak

Zien

Zien jongmans na hun zin met innerlijk vermaak,
 Maar door de Maagde-schaamt haar wel behaagen derven,
 En trouwen tegens wil, of troostloos Maegden sterven:
 Weest nu verblijd het is u wonder wel gelukt,
 Maar hoe hangt u het hoofd? my dunkt gy ziet bedrukt,
 O dit komt niet te pas, wat speelt u in de zinnen?
 Kuntge in de waereld een volmaakter Heer beminnen?
 Of is hy u te laag, en al te slecht van staat?

ANGELIKA.

Daar raat gy 't niet, o neen, my treft een grooter kwaad,
 Ach ongelukkige! wat zal my noch gebeuren?
 Nu ik verheugd most zijn, pakt my veel eer het treuren,
 Die dubbele minnaar is al d'oorzaak van mijn smart:
 Hy mint my met de mond als Bruid, en met zijn hart
 Gemaskerd: welke van die liefdens zal ik loonen?
 Zal ik als Bruid geveinst hem lippen liefde toonen,
 Als hy? of met mijn hart zijn ware liefde voên
 Gemaskerd? wat zal ik in dit geval best doen?
 In wat gestaltenis zal ik hem doch verkiezen?
 Neem ik hem aan als Bruid, zo zal ik hem verliezen
 Als minnares, hoewel ik hem, hy my bemint,
 De liefde maakt mijn geest gansch radeloos en blind.
 Want wil ik hem getrouw gemaskerd na my trekken,
 Zo vlugt zyn liefde weg als ik my kom 't ontdekken.
 En wil ik hem, zo 't voegt als Bruid beminnen, dan
 Bezit ik nooit zijn hert, want hy zal eeuwig van
 Die eerst geziende hand in zijne zinnen maalen,
 Het geen my voor mijn dood zou in het graf doen daalen.
 O onstandvaste min! wat baart gy my verdriet.
 Fabrice, ik min, en helaas! ik min u niet,
 Wat is de minnekeur in deeze boezem strijdig.

MARINETTE.

Gy zyt voorzeker van u zelve Minnendydig.
 Me-vrouw, gy dwaalt, o ja, gy hebt groot misverstand.
 Of u Fabrice mint, om uwe schoone hand,
 Of als Angelika, wat hebt gy veel te vreezen?
 Hy mint u dus of zo, gy zult doch zijne weezen,
 Hy heeft u droefheid lief: gemaskerd, en ontbloot,

Dies klaag ik niet over hem 't geluk is al te groot,
 Wou my Cupido maar zo een galant vereeren,
 Het zy dat hy my naakt beminde, of in de kleeren,
 Dat was my evenveel, mits dat ik wierd de Bruid.
 Want na het trouwen, ô dan is het veinzen uit,
 Dan zal 't gemaskerd beeld zich nimmer van u trekken,
 Maar na het valt zal hy u met het masker dekken,
 En streelen u om uw znoeuwite en schoone hand;
 d' Eerste oorzaak van mijn Heer Fabrices minnebrand.
 Die gy dan in dien schijn in hem zult kunnen blussen.
 En trekt hy 't masker af, zo zal hy u weer kussen.
 Voor zijn Angelika, vernoegd, en wel te vrien.
 Zo krijgt gy dubbel deel van kusjens, twe voor een,
 Ei, weest dan in de plaats van kwaalijk wel te vieden.

ANGELYKA

Dat troosten is gegrond op ongegronde reden,
 Ik vrees dat grooter kwaad my in de trouw ontmoet;
 Want hy, die als de wind zijn liefde draagen doet
 Zal tienmaal op een dag veranderen van zinnen,
 Die zal hy om een hand, dees om een voet beminnen,
 My zal hy, die hy voor zijn oogen daaglijks ziet
 Haast moe zijn Marinette, en licht tot mijn verdriet
 Gedurig bezig zijn, en roemen van veel schoonen,
 Waar by zijn liefde en zijn gedachten zullen wonen,
 Al ben ik by hem op de koets of aan den disch;
 Ach! dat ik een bemin, die zo lichtzinnig is;
 Kon ik hem ook, als hy, Angelika vergeeten.
 Fabrice, sta eens op het boek van uw geweeten,
 Lees daar de brieven die gy aan my schreeft, waar in
 Gy zo veel tekens gaaf van uw standvastige min,
 En dat het eer de Zon ontbreken zoude aan hetten,
 Eer gy de min zoude op Angelika verzetten,
 Gy waart het proeffstuk van de minnaars, geen zo groot
 Die onveranderlijk beminde tot de dood.
 Maar gy in tegendeel kunt al de ontrouwe t'zaamen
 In een gesmoken, door uw ontrouw wel beschaamen.
 Ach! waar ik uit de mis, hy uit zijn misverstand
 Van daag gebleeven, maar, helaas! nu voert een hand

Zijn geesten om , en rooft de rust van mijne zinnen.

MARINETTE.

De minste-god , op dat uw lief u trouw zou minnen,
Heeft hem het oog op u doen vallen onbekend ;
Om als hy wordt gewaar , dat gy de zijne bent,
Dan in een grooter brand van liefde noch t' onsteeken ,
Zo werkt die kleine God , al hoortmen hem niet spreken ,
't Is zeker , hoger hand heeft u tot min beroert ;
Dies volgt gewillig na , daar hy u trekt en voert.

ANGELIKA.

Schoon gy de minnenijd tracht uit mijn hart te jaagen ,
Zo wil ik zien , hoe dat Fabrice hem zal draagen ,
Als ik my weer vertoon gemaskerd ; ga nu snel
En haal de kamerling de huur-knaap Pinabel ,
Om ter bestemder plaats te komen , ik wil hooren ,
Of my Fabrice heeft gevonden , of verlooren ;

MARINETTE.

'k Zal zonder tijdverzuim volvoeren uwe last
En haalen Pinabel : het is een schrander gast.

ANGELIKA.

Ik ga in d' andre zaal , bezien mijn welbehaagen ,
En dan , hoe hy zich voort in 't voorhout zal gedragen.

DARDE BEDRYF. EERSTE TOONEEL.

Fabrice , Philipyn.

PHILIPYN.

E I geef die Baviaan of vasten avond Pop ,
Met haare zwarte Grijs van nu af maar de schop ,
Angelika , die is alleen voor u gebooren :
Ten waar Heer , dat gy lust had in 't geslagt der Mooren.
Gy meent licht dat haar lijf is als haar handen , neeu ;
Want die zyn geblanket of van ivoor gesneen .
En is haar lijf haar hand gelyk in alle deelen ,
Zo is zy wel begaafd om menschen hier te steelen ,
Haar hand heeft reets uw beurs ô al te los bedrijf !
Zo gy weer by haar komt zy steelt uw gansche lijf .

Dies leen die Donder-kat uwe oogen, noch uwe ooren,
 Zy is dat monster met een Varkens snuit gebooren,
 Waar van men lietjes zingt, ik wed zy heeft een mond,
 Gelijk een kerrikdeur, of als een bleikers hond,
 Verban doch dat gedrogt voor eeuwig uit uwe oogen,
 Wy zijn hier in den Haag, men word hier ligt bedroogen.

F A B R I C E.

Het smaaden, Philipyn, van die gy niet en kent,
 Is zot, en maakt my gram: dies zwijg, gy zyt geprent,
 In 't diepst van mijn gedacht: o hand! die my kan geeven,
 De doodsteek door uw haar, en door uw gunst het leeven;
 Wanneer zal ik u zien? ô net besneede hand,
 Gy dooft mijn oude vlam, en sticht een nieuwe brand,
 Daar rijft mijn morgenzon.

P H I L I P Y N.

Was dat de zon, ô Goden!
 Zo had men wel een toorts zelfs by den dag van nooden;
 Hy gaat haar te gemoet ik schrik voor die Morin;
 Ik vrees, hy haalt voor hem het Paard van Trooyen in.

T W E E D E T O O N E E L.

*Angelika, Gemaskerd, Marinette, Pinabel,
 Fabrice, Philipyn.*

F A B R I C E.

MYn schoone, zyt gegroet; uw zuivre witte handen
 Als sneeuw, zo zacht en koel, doen my in liefde branden.

A N G E L I K A.

Maar kent gy die noch wel!

F A B R I C E.

ô Ja Mevrouw, met pijn,
 Om datze wonder schoon, en niet de mijne zijn.
 Ik derf maar naauwelijks daar eigendom aan hoopen.

P H I L I P Y N.

Was hy een handelaar, die vent zou handen koopen.

A N G E L I K A.

Zijn mijn beloften nu in plaats en tijd voldaan?

F A -

F A B R I C E.

O ja Mevrouw, noch een belofte scheidt 'er aan:
 Dat ik ontmaskerd moog' uw aanschijn eens aanschouwen,
 Waar door gy na u woord zult uw beloften houwen.

A N G E L I K A.

Toen ik dat heb beloofd, geloofde ik ook met een,
 Dat gy my trouw beminde, en naast my anders geen;
 Maar 'k weet nu beter, Heer, dies moet gy 't my vergeeven,
 Dat ik gemaskerd blijf, uw keur word omgedreeven
 Gelijk de lichte wind, die gy de laatste ziet
 Gevalt u 't meest, maar weet, die Min gevalt my niet.

F A B R I C E.

Ik kan geen Lief, als u, dies heb ik niet te schroomen.

A N G E L I K A.

Zwijg, zwijg, Fabrice, ik heb al u bedrijf vernoomen.
 Weet, dat men uwe Bruid Angelika wel kent,
 Waar me gy trouwt, zoo gy uw eer en eed niet schendt.

P H I L I P Y N.

Zy is een Toveres, dies laar dit vryen stecken.

M A R I N E T T E.

Mevrouw, hy staat verbaast, hy derft geen woorden spreken.

A N G E L I K A.

Fabrice, loochen, noch onken niet, 't is te spa,
 Gy zijt te wel bekend met uwe Angelika.

F A B R I C E.

Een valsche tong, gewis leit my hier looze laagen,
 Gy zijt en blijft alleen mijn opperste behaagen,
 Dat zweer ik uw Me-vrouw.

A N G E L I K A.

Fabrice, maar ik weet

Aan wien gy nevens my uw vleyery besteet;
 Of zo gy my alleen bemint, zo laar my hooren,
 Waarom dat gy my hebt voor uwe Bruid verkooren.

P H I L I P Y N

Waarom: de vend is blind, de gek heeft geen waarom.

F A B R I C E.

Heb ik een Bruid, zy heeft aan my geen Bruidegom,
 Onze Ouders maar alleen, die hebben ons verbonden;

Daarom stond mijne min op wankelbaare gronden.

En is van haar op uw verwisselt; want zo dra

Als ik uw hand maar zag, verdween Angelika

Uit mijn gedachten: niets als gy kan my bekooren,

Toen ik u vond, heeft my Angelika verlooren.

A N G E L I K A.

Het is minnedigheit dat gy uw Bruid verlaat.

F A B R I C E.

't Is wreede dwinglandy met eene die ik haat

Te moeten leeven. Ach! ik kan mijn Bruid niet achten;

Zo speelt uw schoonheid in mijn minnende gedachten,

Ach! bid ik, laat my zien uw gadeloos gezigt;

Want gy my 't leeven geeft, als gy uw masker licht.

A N G E L I K A.

Zo zegtge, Angelika geen liefde toe te dragen.

F A B R I C E.

Mevrouw, 'k verzeker u, zy kan my niet behaagen.

Zy schijnt my lelijk, daar uw schoonheid min verwekt:

Dies bid ik andermaal, dat gy u eens ontdekt,

En melt my uwen naam. Ô Roem van alle vrouwen.

A N G E L I K A.

Ô Neen, ik kan my op de woorden niet vertrouwen

Van een, die in de min staag draait gelijk de wind,

En zijn behaagen in veranderingen vint.

En als gy zaagt dat ik doe met dat masker dekken,

Zoud gy afkeeriglijk van my wel haast vertrekken;

Als van Angelika, zoud gy ook van my vlien.

En zeggen, foei, alweer Angelika gezien.

F A B R I C E.

Ik zweer u schoone vrouw, en sal u eeuwig houwen,

Standvaste min, mag ik uw aanschijn maar aanschouwen.

A N G E L I K A.

Wilt gy my zien? zo hoor; ik ben vernoegd, en rijk,

In mijne schatten met Angelika gelijk.

Gelijk van jaaren, van gestalte, en van vermoogen:

En eeven eens besnêen van neus, van mond, en oogen;

Gelijk in kleding, sieraaden, en in pracht:

Gelijk haat maagschap is, zo is ook mijn geslacht.

Dies foud gy zekerlijk, als gy my zaagt, vertrekken,
Daarom wilt gy my zien, zo moet ik my bedekken.

FABRICE.

Ik ben vol liefde op haar geweest, tot op die tijd
Dat ik haar zag, maar toen raakte ik mijn liefde kwijt.
Daar gy het minnevuur sticht in deeze ingewanden,
Het welk, zo gy 't niet bluft my zal tot afsch verbranden.

ANGELIKA.

Zo 't hart, gelijk de tong Angelika versmaadt,
En my oprecht bemindt, zo toon het metter daad.
Ga zoek u vryheid, en onslau van uwe eeden;
Verscheur het huwliks schrift, als gy met vrye leden
Moogt minnen, die 't u lust, zal ik onmaskerd zijn,
En melden u mijn naam, tot mindring van uw pijn.

FABRICE.

Dit zal terstond geschiên, ik ga met lichte zinnen,
Na die ik eeuwig haar, om u alleen te minnen.

ANGELIKA.

Verwacht noch gunst, noch trou, noch het gewenschte ja,
Van my, voor gy verlaat, uw Bruid Angelika.

PHILIPYN.

Maar goed hart, zeg my eens, hoe worr dat beeld geheten?

PINABEL.

Dat weet ik niet, mijn vrind.

PHILIPYN.

Zo zult gy 't niet vergeeten.

Ha, ha, dat weet ik niet, zy heeft het hem verbôon.

Ik wed zy is zo kaal, gelijk mijn vaders zoon.

PINABEL.

Ik moet voor deeze nar wat wonderlijks verziern:
Het is een mark-gravin.

PHILIPYN.

Waar van toch.

PINABEL.

Van Ortieren.

PHILIPYN.

Ortier, Ortieren, ja waar Duivel of dat leit?

PINABEL.

Inlaag Brittanje.

PHI.

DE MENNENYDIGE

P H I L I P Y N

Goed, dat's my genoeg gezeid.

F A B R I C E

Ik zal Me-vrouw, voor wien ik eeuwig wensch te leeven,
Wel haast de zekerheid van mijn verlossing geeven:
'k Ly niet, dat door bedwang mijn vryheid word geroofd.
Ik werp die banden weg.

A N G E L I K A.

Dan word aan u beloofd,
Dat gy me aanschouwen zult, en zonder masker hooren,
Hoe dat mijn naam is, en van wien ik ben gebooren.
Maar als Angelika, u niet en wil ontslaan,
Terwijlze u zeer bemint, Fabrice, hoe zal 't gaan?

F A B R I C E.

Ik zal haar streng bepaald voorschrijven zulke wetten,
Waar na, zo zy my trouwt, zy zich zal moeten zetten,
Dus breekt zy haast aan tweeën ons vaste Huwlijks band;
Neem, Philipyn, wel acht op haar volmaakte hand.

P H I L I P Y N.

O hand, wat waart gy schoon, woud gy u maar ontsluiten,
En schonkt aan Philipyn een beurs met goude duiten.
Nu is haar schoonheid waan, en wind, wie leeft daar van?

A N G E L I K A.

Ziet gy die schoonheid niet, zie daar, gevoeltze dan:
Die beurs met goud word u van deze hand gegeven.

P H I L I P Y N.

Mevrouw, u schoone hand zou dooden doen het leeven,
De Bergen van Peru, de goudmijn in Guiné,
Zijn arm by uwe hand, z' is beter dan die twe.
Ik lach de handen uit van alle Koninginnen,
En roem de handen van alzulke Mark-gravinnen.

F A B R I C E.

Zijt gy een Mark-gravin, is my 't geluk zo goed.

A N G E L I K A.

Dat word u wel bericht, als gy het weeten moet.
Ga haal uw vrygelei, en wilt zo by my komen:
Maar daar is uwe beurs, ik heb noch niet vernoomen
Wie daar van d' eigenaar mag weezen, daarom ziet

Of gy die vinden moogt, voor my, 'k bewaar die niet,
Ik wensch geen andre schat, als die my is beschooren
Van mijn Voorouderen, en wettig aangebooren.

F A B R I C E.

Uw wil gehoorzaam ik vol minnelijk ontzag,
Maar ik verzoek, Me-vrouw, of gy noch maareen dag,
Zo 't u gevalt, de last van deze beurs wilt draagen,
Terwijl ik midlerwijl naar d' eigenaat zal vraagen.

A N G E L I K A.

Uw zacht verzoek zal ik niet langer wederstaan;
Ik doe, zo gy begeert, vaar wel mijn Heer, 'k moet gaan.

F A B R I C E.

Vaar wel, Me-vrouw, in 't kort spreek ik u ongebonden.

P H I L I P Y N.

Vaar wel, mijn Honing-by, breng noch meer zulke ronden,

M A R I N E T T E

Zo wort de schildknaap haast van knecht een grooten Heer.

P H I L I P Y N.

Dat zal niet missen, breng hier zulke handen weert.

D A R D E T O O N E E L.

P H I L I P Y N.

DE Haagze hartjens doen my voor dien goud-beurs schromen
En mist mijn oog niet, ô ik zie 'er al een komen,
Zy treed recht op my aan, gewis is 't om mijn Geld,
Wat lijden Rijken hier al listen, en geweld.

V I E R D E T O O N E E L.

Izabelle, Louize, Philipyn.

I Z A B E L L E.

HOor Jongman, waar na toe, of mag men dat niet weeten?
P H I L I P Y N.

Ja, weet ik 't zelfs wel, och, de plaats is my vergeeten,
Maar 'k volg mijn Heer, Mevrouw, die my voor alle ding
Bevolen heeft

I Z A B E L L E.

Maar hoor, daar is een Goude Ring

Die

Die ik aan u vereer, wilt nu niets binnen houwen,
Zeg, meent Fabrice met Angelika te trouwen?

LOUIZE.

Nu jongman spreek, gy weet het dat uw Heer al doet;

PHILIPYN.

Ja, maar ik weet ook wel, dat ik niet klappen moet.

LOUIZE.

Laat u dit schoon juweel en ons verzoek verwinnen;

Zeg, blijft Fabrice noch Angelika beminnen?

PHILIPYN.

Wel, ik geloof van neen, daar is een Mark-gravin,
Die toont hy, zo het schijnt, alleen getrouwe min,
Doch z' is gemaskerd, en hy ziet niet als haar handen,
En dat 's genoeg om hem in liefde te doen branden.

Hier zijt gy in het kort geantwoord op uw vraag.

Wat opent zulk een goed al monden in den Haag.

IZABELLE.

Maar ik vertrek, ik zie Angelika daar komen.

PHILIPYN.

O, nu zal ik van Goud en Diamanten droomen.

VYFDE TOONEEL.

ANGELIKA, MARINETTE.

ANGELIKA.

Fabrice, gy verkeert al mijne liefde in haat,
Gy keurt my om de hand, daar gy my om verlaat.
Mijn masker doet my zelfs verwerpen en verliezen.

Fabrice, gy zult my, en ik zal u verliezen,

Ik neem u nimmermeer voor mijne minnaar aan,

Uw onstandvastige min heeft u by my verraan.

MARINETTE.

Gedenk Mevrouw, gedenk om wie hy u versmaade,

Het is om u alleen, dies toont hem eer genade.

ANGELIKA.

Zijn wisselbaare keur verband hem uit mijn zin,

Ik haat zijn losheid, schoon dat ik hem noch bemin.

MARINETTE

Die u standvastig mint, hoe wilt gy die noch haaten?

Maar

Maar 'k zie uw Vader, laat ons daar niet meer van praten.

ZESDE TOONEEL.

*Valentijn, Isabelle, Maurice, Ferdinand, Louise,
Angelika, Marinette.*

ISABELLE.

't IS waan noch zottery, zijn dienaar zegt zijn zin
Is heel veranderd, want hy vrijt een Mark-gravin.

VALENTYN.

Een Mark-gravin?

LOUIZE.

O Ja, zy kan hem meer bekooren;

Als uw Angelika, die heeft haar lief verlooren;
Fabrice mint en vleit een ander tot uw schand,
En dat alleenig maar door 't aanzien van een hand.

MAURICE.

Dit weet ik mede, en gy dient dit voor al te weeten,
Dat hy Angelika, uw dochter heeft vergeeten,
En mint een andre.

VALENTYN.

Hy een and're, ô wat hoon!

Maar kan het mogelijk zijn, gelooft gy dat, mijn zoon?
Fabrice, zou die ons zo vals en stout bedriegen?

MAURICE.

Zelfs heeft hy 't my gezegt, mijn Heer, dat kan niet liegen.

VALENTYN.

Zo dat de waarheid is, zo ben ik nimmermeer
Zo seer bedroogen, ô Fabrice! wel ik sweer
Dien loskop, dat ik hem dat zal zo duur vergelden.

ANGELIKA.

Maar zacht Heer Vader, zacht, wilt hem daar om niet schelden,
Zijn wisseling is baat, hy wint by zijn verlies,
Want door zijn Mark-gravin zo wordt hy een Markies.

VALENTYN.

Hoe weet gy ook dat hy veranderd is van zinnen?

ANGELIKA.

ô Ja, hy mint het puik van alle Mark-gravinnen.

En my verſmaat hy, als te laag en ſlecht van ſtaat.

V A L E N T Y N.

Wel hy is waardig dat hy hem eeuwig haat.

A N G E L I K A.

Mijn boezem barſt van ſpijt, hoe kan mijn eer dat lyen?

Dat ik de Mark-gravin moet zien, en hooren vryen.

Van hem mijn Bruidegom, ô duldelooze ſmart!

Dit onverwacht verlies valt my, uw kind, te hart.

V A L E N T Y N.

Wat voor een Mark-gravin zou hy hier willen trouwen?

A N G E L I K A.

Dat heb ik haar beloofd, zo lang bedekt te houwen,

Tot hy zijn vryery ten einden heeft gebracht.

F E R D I N A N D.

Staat dit te lijden, dat Fabrice u nu verwacht?

O neen, ik zeg, en zweer hy zal haast bitter ſmaaken

Het loon van zijn beſtaan, van dat hy u derſt wraaken.

V A L E N T Y N.

Ontſtel u niet mijn zoon, hy hoont u zuſter, maar

Zijn eigen eer loopt hier meer prijkkel en gevaar,

Zy blijft noch die zy was, maar hy verliest zijn waardé,

Hy gaat voor trouweloos, zo lang hy leeft op aarde;

Maar kunt gy zulk een min aanhooren wel gemoed?

A N G E L I K A.

De min, die hy haar toont, deed my zelfs zoo veel goed

Of hyze aan my bewees; maar ik moet hem verachten,

Om dat hy rijker vrou bemind in zijn gedachten.

Als my, die minneſpijt verteert mijn jeugdig hart.

V A L E N T Y N.

Mijn dochter zijt getrooft, verzer, verzer die ſmart:

Die ſpotter van zijn trou zoude u niet doen als plaagen,

Ik ben verheugd, dat wy nu zijn van hem onſlaagen,

En ook van onze trouwbeloſien, weest te vtéen,

Ik word zo vaak om u van grooter aan gebêen,

Als hy is, ja gewis, gy wint door u verliezen,

Gy moogt nu in den Haag voor u de beſte kiezen,

Ik maak uw keur nu vry, mijn dochter weest verblijd.

MAURICE.

Nu openbaar ik ook mijn hart, nu is het tijd,
 Angelika, zo dra als u deze oogen zaagen,
 Zij gy alleen geweest mijn opperste behaagen,
 Verwissel ook, en neem my tot u minnaer aan.
 Daar een Fabrice stond laat daar Maurice staat.

ANGELIKA

Dat gy zo heusch verzoekt om my te mogen vryen,
 Vergunde ik u, maar 't is ver boven mijn waardyen;
 Maurice geef my tijd, op dat wy ons beraan
 Op zulk een groot verzoek, Fabrice komt daar aan.

ZEVENDE TOONEEL:

Valentyn, Fabrice, Angelika, Izabelle, Maurice, Ferdinand, Marinette, Louize, Philipyn.

FABRICE.

HEet Valentyn, ik heb van huis een brief ontfangen,
 Waar in mijn Vader schrijft, hoe zy na my verlangen,
 Alzo mijn Zuster trouwt, 'k vind daarom goed, mijn Heer;
 Dat ik mijn afscheid neem, in 't korte kom ik weer.

VALENTYN.

Ja gaat maar heen Fabrice, u word verlof gegeven,
 Niet voor een korte tijd, maar voor u gansche leeven.
 Alzo mijn Dochter trouwt met een van meerder goed,
 Als gy zijt, en daat by stabdvastig van gemoed.
 Die niet, zo licht als gy, verandert met de gekken,
 Dies gaat uit mijn gezigt, eer ik u doe vertrekken.

ACHTSTE TOONEEL:

FERDINAND.

Fabrice, 't is uw tijd, blijft hier niet marren, ga
 Eer mijne wraakzugt straks de handen aan u sla.

NEGENDE TOONEEL:

MAURICE.

IK zal, zo lang ik leef, Neef u ten dienste leeven,
 Gy hebt mijn herten last het schoonste deel gegeven.

DE MINNENDIGE
MARINETTE.

Maurice, met verlof.

MAURICE.

Waar wilt gy met my heen?

MARINETTE.

Ei laar Fabrice by Angelika alleen,
Zo zegt zy noch voor 't laatst de toestand haarer zaaken;
Hoe ziju verandering haar zal gelukkig maaken.

TIENDE TOONEEL.

ISABELLE.

IK wensch u in de trouw te vaaren eeuwig wel,
En wisselt gy noch eens zoo denk aan Izabel.

ELFDE TOONEEL.

FABRICE.

IS't droom of spookery, wat moet ik zien en hooren?

ANGELIKA.

Fabrice, zijt gy ook al droomende gebooren,
Zoo word doch eens ontwaakt, weet dat de Markgravin,
Uw Bruid, uw liefde loont met haare wedermin.
Maar zy heeft my geklaagt, ja 't hart scheen haar te breeken,
Om datze u nimmer weer zal zien, of hooren spreken,
Al zoo zy voort vertrekt na laag Brittanje, en daar
Zaltrouwen tegens dank, alzo haar Vaader haar
Ten Huwlijk heeft beloofd,

FABRICE

ô nooit gchoorde zaaken,

ANGELIKA

Dit heeft zy my verzogt u zo bekend te maaken,
Dus rok zy weg, en gaf al tchreind my de hand,
Een hand, die 't al beschaamt.

FABRICE.

Dit raakt my aan 't verstand.

ANGELIKA.

Ik wensch dat u 't geluk een beeter lot wil geeven,
Voor my ik heb mijn deel om na mijn zin te leeyen.

TWAALF-

VAN HAAR ZELVE. 39
TWAALFDE TOONEEL.

Fabrice, Philippyn.

PHILIPPYN.

IS't nu niet wel verbruid, twee Bruiden had gy strak,
En nu zo geven zy u alle bei de zak.

FABRICE.

Ga huur twee Paarden, want ik wil den Haag verlaten,
Ô Wisselzieke geest, ik zal u eeuwig haaten!

Voort Philippyn, och! was ik vyftig mijl van hier.

PHILIPPYN.

O Blinde waereld! o! wat tapje bitter bier.

VIERDE BEDRYF.
EERSTE TOONEEL.

Isabelle, Louize.

IZABELLE.

LOUIZE zecht hebt gy nu Marinier gesproken?

LOUIZE.

O ja Mevrouw, zy zegt het huwlijk is gebrooken:

't Is zeker en gewis, de Markgravin vertrekt,

Op morgen vroeg na huis, Fabrice wort begekt,

Hy staat als radeloos.

IZABELLE.

Dat is zeer licht te gissen.

LOUIZE.

Nu is 't uw tijd Mevrouw dat water te bevissen,

In deze d'warrel-stroom vangt gy noch die gy mint.

Ik ben hier in, helaas, gelijk de liefde blind,

Louize, hoe zal ik best tot mijn oogwit raaken,

LOUIZE

Standvastige min, Mevrouw, zal u gelukkig maaken;

Neem, Marinette tot u hulp in dit geval:

'k Weet dat haar loosheid en haar list u dienen zal;

Want zy weet al 't geheim, en heeft een schrandere oordeel.

Zo gy haar gunst krijgt, keert zy alles tot uw voordeel.

IZABELLE.

Louize, maar hoe krijg ik haar best op mijn zy?

C 2

LOUI.

DE MINNENYDIGE

LOUIZE.

Door geld, dat maakt de weg tot alle plaatzen vry;
Verguld haar tong, zy zal 't verborgen haast ontdekken.

IZABELLE.

Ik vrees Fabrice zal zo datelijk vertrekken.

LOUIZE.

Zijt niet bekommerd, want ik zie hem ginder staan
Met Philipyn, laat ons by Marinette gaan.

TWEDE TOONEEL

Fabrice Philipyn.

FABRICE.

WEl hebt gy na mijn last en order alle zaaken
Ons noodig tot de reis, gereed en klaar doen maaken?
En zijnde Paarden goed, die gy ons hebt besteld?

PHILIPYN.

De Paarden zijn zo goed, mijn Heer, gelijk ons geld,
Het Paard, dat ik my tot mijn reis broet heb verkooren,
Heeft laast voor Charleroy zijn vet, en vlees verlooren.
En 't ander is wel schoon van lichaem, maar zo stijf,
Dat het zijn beenen niet kan buygen onder 't lijf.

FABRICE.

Maar zeg my, hoe bestelt gy ons zo lompe krenge?

PHILIPYN.

Op dat zy zonder spraak alom detijding brengen,
Dat wy twee Kapers zijn, die met de kous op 't hoofd,
Van een verlooren reis t'huis komen, 't werd geloofd,
Van ider die ons kent; maar of wy noch wat bleeven,
En wachten of de tijd ons beter lot won geeven;

FABRICE.

Neen, Philipyn, ô neen! 'k verlaat den Haag, ik ga
'k Verlaat de Markgravin, 'k verlaat Angelika.

PHILIPYN.

Ik wed gy te Parijs uw hoofd niet heel zult houwen;
Want ider weet dat gy vertrokt om hier te trouwen,
Wat reden, wat verzet, wat onschuld brengt gy by,
Die u bevrijden zal van al die Spottorny?
Gy staat noch in een klucht op 't Fransch Tooneel te raken,

De Franschen, als gy weet, zijn snaaken, ja 't zijn draaken,
Dies jaagt de Markgravin, gelijk de droes zo swart,
Of als een nachtspook toch voor eeuwig uit uw hart.

En haal vry met berouw Angelika weer binnen,
Niet draait 'er eerder om als jonge Juffers zinnen.
Fabrice keer, ei keer, en red u eenmaal uit
Het Dool-hof van de min, ei denk doch dat uw Bruid
U nimmer reden gaf, of stof om haar te haaten,
Dat gy haar smaadlijk, als onwaardig, wilt verlaten.

F A B R I C E.

Neen, Philipyn, ô neen, mijn wegh geworpen goed
Neem ik niet weder aan, te groots is mijn gemoed.
Ik zal om haarent wil niet blijven; maar vertrekken,
Al zou my 's Gravenhaag, en ook Parijs begekken.

D A R D E T O O N E E L.

Pinabel, Fabrice, Philipyn.

P H I L I P Y N.

WIc komt daar op ons aan, wie daar, wie daar?

P I N A B E L.

Goed vriend.

Zijt gy Fabrice, die de Markgravin bemint!
Ontfang dan deze brief op dat gy die moogt leezen.

F A B R I C E.

Hoe van de Markgravin, dit wil wat wonders weezen,
Maar is de Markgravin noch niet vertrokken, zeg.

Wat heeft 'er reis belet, wat is 'er in de weg?

P I N A B E L.

Dar weet ik niet, mijn Heer, dat moet gy my vergeeven,
Maar in de brief, vind gy het lichtelijk geschreeven,

Waar nevens zy u zend noch deze beurs met goud.

F A B R I C E.

Bewaar die; Philipyn.

P H I L I P Y N.

Mijn Heer, nu staan wy stout.

De quintessenrie Heer, is dit van alle zaaken,
Die zou van doode liën wel levendige maaken:

O Philozophen: onderzoekers der natuur,

En Alchimisten ! gy die door de kracht van 't vuur,
 De meneraalen meent de geesten uit te trekken,
 Tot zy verwisselen in zulke blinde gekken :
 Doe alle bei je best ; want als gy 't laatste vind
 Van uw verbrande beur , zo houd gy niet als wind.
 Maar ik heb Bartolus en Baldus by zijn ooren,
 Dit is Justiniaan de Vaader der Doktooren,
 O Imperator ! gy verduurt door list en kracht,
 Heer Gust-en-Geldeloos met al hun kaal geslacht.
 Dit is dien Hipokreen , waar door dat veel Poëten,
 Zo stout als onbeschaamd meer schrijven dan zy weeten,
 Hier is de Tempel , en hier in het Godendom,
 En zonder haar men speelt de waereld door voor stom.
 Weg met Ovidius , en zyn veranderingen,
 Deez' goude Goden doen meer wonderlijke dingen.

FABRICE *Laëß.*

Om heel geruft te zijn van uwe liefde en trou,
 Heb ik geveinst , mijn Heer dat ik vertrekken zouw.
 't Geen van Angelika , gezegt is , en daar neven,
 Dat my mijn Vader had ten Huwelyk gegeven
 Aan een , die my mishaaagd , 'k had dit alleen verdicht,
 Om eens te zien , of gy Angelika , mijn Nicht
 Zoud trachten wederom tot nieuwe min te wekken ;
 Maar nu ik heb verstaan , mijn Heert dat uw vertrekken
 Uit uwe wanhoop spruit , zo houde ik voor gewis,
 Dat uwe min voltrekt , en zeer bekendig is,
 Uw Goudbeus zal my doen voor eeuwig aan u denken ;
 En om die zelve teen kom ik u ook beschenken
 Met zulk een klein geschenk , op dat gy , waar gy gaat,
 My in gedachten houdt , schoon gy my nu verlaat :
 Maar zo gy my noch eens wilt spreken voor uw scheiden ,
 Zo volg mijn Dienaar na , die zal u by my lieden,
 Daar gy my onbeschroomd moogt spreken van u min :
 Vaarwel , mijn Heer , ik blijf uw trouwe Mark-gravin.
 Waar voert my het geluk nu heenen !
 Ik woon niet langer op der aard.
 My dunkt , ik vlieg al Heemel waart ,
 Mijn voeten raaken stof noch steenen.

Wat wellust is my nu beschooren!
 Wat rijkdom vloeit my in de schoot!
 Wat worden mijn gelukken groot!
 Een Markgravin voor my gebooren!
 Een Markgravin, zou 't waarheid weezen!
 Of zouden 't droomen zijn of spook!
 O neen! de Goudbeurs zeit het ook,
 En 't staat in deze briefte leezen.

Hy leeft noch eens.

Maar, zo gy my noch eens wilt spreken voor u scheiden,
 Zo volg mijn Dienaar na, die zal u by my 'eiden
 Daar gy my ombeschroomd moogt spreken van uw min,
 Vaar wel, mijn Heer, ik blijf u trouwe Markgravin,

PHILIPYN

Drie honderd zijn 'er net, drie honderd Pistoletten!
 Mijn Heer, wilt nu Parijs vry uit u zinnen zetten.

FABRIC E.

Ga zeg de Paarden af, en dat ik heb belet
 Gekreegen, 't geen mijn reis een dag oft twee verzet.

PHILIPYN

Ik zal de Paerdeman hier geld voor moeten dokken,
 Hy 's maager als zijn Paard, 't is Gerret met de lokken.

FABRIC E.

Geef Philipyn aan hem een rijklijk Bodeloon.

PHILIPYN

Ei, neen, mijn Heer, ei neen, dat is hem wis verbôon.

PINABEL

Mijn Heer, ik moet de beurs u geeven, niets ontfangen;
 Maar weet, de Markgravin u wacht met groot verlangen.

FABRIC E.

Wacht my de Markgravin, verlangende; wie maakt
 My by haar doch zo groot, dat zy, als na my haakt,
 Die hier een vremd ling zy, die schijnen wonderheeden.

PINABEL

Mijn Heer, uw vlugge geest, en wel geschape leeden
 Zijn d'oorzaak van uw heil, ga spreek de Markgravin
 Die u verwacht.

DE MINNENDIGE

FABRICE.

My dunkt, ik trêe ten Hemel in.

VIERDE TOONEEL.

Isabelle, Marinette, Louise.

MARINETTE.

FABRICE gaat, en ik heb last hem na te spooren,
Wat hy bedrijft, Mevrouw; dies leen ik u geen ooren,
Houd my niet langer staan, ik moet vertrekken, ziet
Uw trouweloos verfoek op my gevalt my niet,
Getrouwheid is veel meer dan dierbaar Goud te schatten.

IZABELLE.

Ontfang maar dit geschenk, gy zult het anders vatten,
Wy zijn hier in den Haag, daar iders pronk gewaad
Alleen is een geschenk, niet anders in der daad.
Al wie hier geen geschenk zou derven na zich trekken,
Die zoumen openbaar, als zinneloos begekken.

MARINETTE.

Zoude ik dan om het geld Angelika verrâan?

IZABELLE.

Neen Marinette, gy hebt my niet wel verstaan,
Weet dat ik ben verliefd op Heer Fabrices gaven;
Zijn afzijn houd mijn ziel als levendig begraven,
Fabrice, alleen is 't, die in deze boezem leeft.
En nu Angelika aan my beleden heeft,
Dat zy Fabrice, als haar niet waardig denkt te wraaken,
Zo tracht ik door u konst in zijne gonst te raaken.

MARINETTE.

Me-vrouw, maar weet gy wel, hy 's los, en licht van zin,
Hy haat Angelika, en mint een Markgravin,
En dat alleen door 't zien van haar sneeuw witte handen,
Die, zegth hy, binden hem met vaste minnebanden.

LOUIZE.

Ei, Marinette, help Mevrouw uit hare pijn,
Woud gy in zulken zaak niet graag geholpen zijn;
Ik denk wel, ja, gy moet medoogendheid betoonen,
Als zy haar mildheid; want zy zal uw rijklijk loonen.

Angelika is nu haar Bruidegom toch kwijt.
 En nu de Markgravin van hier, zo ver en wijd
 Vertrokken is; nu gaat Fabrice op vrye voeten,
 Hy mag nu, wie hy wil, verzoeken, en begroeten,
 En gy moogt, onbescroomd nu helpen wie 't u lust.
 Zeg dan aan Izabel al wat u is bewuft.
 Geen mensch ter waereld zal 't van ons te weeten krijgen,
 Weest vry verzekerd, dat wy 't eeuwig zullen zwijgen.

I Z A B E L L E

Wat waart my een geluk, dat ik Fabrice kon
 Bekooten tot mijn min, dat ik zijn hart ver won;

M A R I N E T T E.

Lieft gy Fabrice noch met alle zijn gebreeken?
 Indien ik waar, als gy, 'k zou hem nooit hooren spreken.

I Z A B E L L E.

Helaas! de liefde heeft my onder zyn geweld,
 Dies wil ik dat gy nu ontfangen zult dit geld;
 Ai, red my door uw raad; eer dat ik ga verlooren.

M A R I N E T T E.

Op dat niet verder ga u droefheid, en u tooren,
 Neem ik het goud, mevrouw, op u begeerten aan:
 Uw lijden is mijn pijn. Ik heb u doen verstaan
 Hoe dat die minnaar op een markgravin zijn zinren
 Geveest heeft, maar hy moet haar noch gemaskerd minnen;
 Dies moet gy, na mijn raad, u dienen van 't geval
 Dat u nu toelacht, en ook welbehaagen zal;
 Want hier zal in 't Voorhout, omtrent kwartier voor achten
 Fabrice weezen, en zijn mark-gravin verwachten.
 Dies moette u derwaarts gaan vervoegen, voor die tijd
 Gemaskerd, lichtlijk zal hy waanen dat gy zijt
 Zijn eigen markgravin, en ik zal in gewaaden
 U haar gelijken doen, zo ook in hals sieraaden.

I Z A B E L L E.

Maar, Marinette, ik vrees mijn spraak zal my verrâan.

M A R I N E T T E

Spreek weinig, en niet hard, dan zal 't u wel vergaan.
 Vraag of u dienaar hem de Goud-beurs heeft gegeven,
 En of hy heeft de brief door uwe hand geschreeven,

Zeg, hoe u vaderland u niet behaagen kan,
 Voor dat Fabrice zy u Markgraaf, en u man.
 Vertoon hem ook die beurs; want hy zal straks door deezen
 Gelooven dat gy moet zijn Markgravinne weezen:
 En als zy t masker dan op zijn begeerte licht,
 Zo blijft hy eeuwig door zijn eige woord verplicht.

IZABELLE.

O Marinette! komt mijn liefde dit te boven,
 Gy zult genieten meer als ik u kan belooven,
 O mijn gelei my, en begunstig mijn bestaan,
 Laat deze liefde list na mijne wensch vergaan
 Zet my uw krachten by, op dat ik zonder schrikken,
 Fabric vang, en bind met uwe zachte strikken.

MARINETTE.

Mevrouw, vertrek, 't is tijd, voort, gy moet vaardig gaan,
 Ik zie Fabrice met Maurice komen aan.

VYFDE TOONEEL.

Fabrice, Maurice, Philipyn.

MAURICE.

WY dachten, neef, dat gy de reis had aangenoomen,
 FABRICE.

't Zou ook geschiet zijn, maar daar is wat voorgekoomen,
 De Markgravinnes reis en is niet voortgegaan;
 Dies blijft ik oock, te meer nu zy my doet verstaan
 Hoe zy my wacht, om haer met my in d'echte binden,
 Wie kan op aarde door de min meer voordeel vinden,
 Als ik! die haare seker, haer schoonheid, en haer goed
 Deelachtig zijn zal, schoon zo hoog niet opgevoed.
 Waar vinde ik woorden, of waar krijg ik zo veel krachten.
 Dat ik na eisch verbeeld mijn vrolijke gedachten.

MAURICE.

Zo is Angelika nu uit u hart en zin?

FABRICE.

Neef, die vergun ik u, wijl ik 'ereen bemin
 Die 't alles overtreff, het zal my wel behaagen
 Dat u Angelika wil trouw en liefde draagen,
 Gelijk ik merke dat, de Markgravin my doet.

Maurice, dacht gy wel dat ik wierd opgevoet
Om met een Markgravin als Echt-genoot te leeven.

MAURICE.

O neen, maar u geluk maakt u zo hoog verheeven,
Dat ik door uw geluk ook my gelukkig maak.

FABRICE.

Al wat ik, waarde neef, kan vord'ren in u zaak,
Zal ik bevljigen, ja zelfs zo gy moogt vreezen
Of in Angelika een vonkje uoch zou weezen
Van oude min tot my haar Bruigom, wel ik zal
Haar schryven, datze my verplicht heeft boven al,
Indienze my vergeet, als ik haar heb vergeeten,
Want zy staat uitgeschrap't in 't boek van mijn geweeten,
Op datze in mijn gedacht doch nimmer weer verschijs!

MAURICE.

Ik zal zo lang ik leef u daar voor dankbaar zijn.

ZESDE TOONEEL.

Fabrice, Philipyn.

FABRICE.

WAar of mijn schoone blijft? wat mag haar komst beletten?
PHILIPYN.

Het heeft veel tijd van doen haar handen te blanketten,
Want onder zijnze zwart, en maaktze 't bakkes wir,
Ik wed de wikkwast daaren heele dag op zit.
Zy komt daar ginder aan, hier eindigt al u vreezen.

ZEVENDE TOONEEL.

Izabelle, Gemaskord, Fabrice, Philipyn.

FABRICE.

Zou het de Markgravin,

IZABELLE.

Zou dat Fabrice weezen?

FABRICE.

O ja Mevrouw hy is 't, die u getrouw bemind,
Ik twijfel niet, nu gy my zo standvastig vind,
Of gy zult einden myn verlangen, en mijn hoopen.

IZA-

I Z A B E L L E.

Uw ongeveinsde min, komt my op heden noopen
Tot waare wedermin; zelfs tot den echten staat,
Nu gy Angelika om My te minnen haat.

F A B R I C E.

Ik bid vergun my ook, ô pronk-juweel der vrouwen,
Dat ik uw aangezigt mag onbedektaanschouwen,

I Z A B E L L E.

Dat zal geschiên; maar lief, geloofde gy zo ras,
Dat ik van daag al vroeg na huis vertrokken was?

F A B R I C E.

ô Ja Mevrouw,

I Z A B E L L E.

Fabrice, ô neen, want ik zou sterven.

Zoude ik u, mijn Markies, mijn Bruigom moeten derven,
Ik leef niet daar ik ben; maar daar ik lief, wat vreugd
Geniet ik in uw ziel, vol wijsheid en vol deugd,
Daar ik onsterffelijk voor eeuwig meen te wonen.

F A B R I C E.

Met wat voor liefde zal ik deeze liefde loonen,

I Z A B E L L E

Draag my tot in het graf gestadig trouwe min.

P H I L I P Y N.

Mijn Heer, al weer wat nieuws, eentweede Markgravin.

A C H T S T E T O O N E E L.

Fabrice, Philipyn, Isabelle, Angelika, Gemaskerd.

F A B R I C E.

Eentweede Markgravin, wat zal my noch genaken!

A N G E I K A.

Ontrouwe, gy moogt noch wel den verbaasde maken,
Als zijde onkundig dan dat ik hier by u kom.
Fabrice uw liefde draait gelyk de weerhaan om,
Na dat gy gisteren zigt in 's Gravenhaag gekomen,
Hebt gy na dat ik zie, uw darde Bruid genoomen,
Angelika was u te laag, te slecht van staat,

Als

Als ook de Markgravin, die gy zo licht verlaat,
 Om deze die u vleit, 'k dacht dat alleen mijn handen
 U konden kluiſteren met trouwe minnebanden,
 Of heeft haar ſchoone voet mijn ſchoone hand vertreen!
 Of is 't een Frans gebruik te minnen dry voor een?
 Of geeft vergetelheid u zulke loſſe toomen?

PHILIPYN.

Mevrouw, gy komt te laat uw plaats is ingenoomen.

ANGELIKA.

Die nu mijn plaats bekleedt vergun die ook uw hart,
 Schep in verandering vreugd, maar weet dat niet dan ſmatt
 U na zal volgen, Ô lichtvaardige! ai uw dagen,
 Zult gy uw trouweloze, en loſſe min beklaagen.

FABRICE.

Gy oordeelt veel te vroeg, van 't geen gy weet noch zie;
 Dies bid ik, Markgravin, dies bid ik laſter niet;
 Maar wilt mijn onſchuld, op gegronde reden, hooren.

ANGELIKA.

Ik meende dat ik was alleu uw uitverkoren,
 Maar 't is als ik gevoel, uw min is niet gegronnd,
 En zonder hart vrijt gy alleenig met de mond.

IZABELLE.

Uw toomeloze tong zal ik u haalt doen binden,
 Maar gy, Fabrice, zeg, weet gy hier noch te vinden
 Een andre Markgravin, die u in 't aangezigt
 Verwijt, hoe dat gy zijt meinedig, valſch en licht.
 Daar gy als overtuigd geen woord derft tegen ſpreken,
 Ik zal van deze hoon my aanſtonds aan u wreeken.
 Mits ik vertrek, en laat uw met uw Bruid begaan.

FABRICE.

Ik bid u Markgravin, ik bid u lief blijf ſtaan,
 Weest vry geruſt, want gy alleen kunt my behaagen,

ANGELIKA.

Zijt gy een Markgravin! wat moet ik al verdragen!

IZABELLE.

Fabrice, ben ik niet uw Bruid en markgravin?
 Is dat de beurs niet, zeg, die gy my giften in
 Het uitgaan van de Kerk, hebt voor mijn beues gegeven?

F A-

FABRICE.

Oja, het is die beurs, dat zweer ik my mijn leeven.

PHILIPYN.

Waarachtig 't is de beurs, mijn Heer ik ken hem wel.

ANGELYKA

't Geen ik hier hoor, en zie, schijnt droom en guigelspel.

IZABELLE.

Op dat gy my nooit zoude uit u gedachten zetten,

Zo zoude ik u van daag dry honderd Pistoletten.

PHILIPYN.

Dit is de Markgravin ik heb gevoel daar van.

ANGELIKA.

Zy is een Toveres, die zwarte kunsten kan.

IZABELLE.

Fabrice heeft mijn knecht van daag geen briefgegeeven

Aan u, die ik zelver had met mijne hand geschreeven.

FABRICE *tegens* ANGELIKA.

Oja, ik ben voldaan, maar gy die 't al verdicht,

Wat dat gy zegt, vertrekt, vertrekt uit ons gezicht.

ANGELIKA.

Fabrice hoe kan 't zijn, dat zo uw oor en oogen

Door list en valsche schijn gestopt zijn en bedroogen?

Kunt gy, wie dat ik ben niet uit mijn spraak verstaan?

Uw min, ô minnaar! moet u niet ter harten gaan,

't Is nu de derdemaal, dat gy my hebt gesproken,

Kent gy die linten niet, die van u beurs gebrooken,

Noch by wy zijn?

FABRICE *tegens* IZABELLE.

Mevrouw, die linten. en uw spraak

Getuigen, dat gy zijt mijn bruid, mijn ziels vermaak.

Mevrouw, zo gy u hand, de handschoen wilt ontrekken:

Zo zal de Markgravin haar zelven haast ontdekken.

IZABELLE

Zoude ik om haarent wil mijn hand ontdekken, neen,

Ik maak mijn hand nooit met een andre hand gemeen,

Nu gy my op de rang stelt van de Haagsche vrouwen.

Zult gy na deeze dag my nimmer weer aanschouwen.

VAN HAAR ZELVE. 47
NEGENDE TOONEEL.

Angelika, Fabrice, Philipyn.

ANGELIKA.

UW vryery, mijn Heer, gelijkt maar sporen spel
Dies blijft ik ga, en zeg voor eeuwig u, vaar wel.

TIENDE TOONEEL.

Fabrice Philipyn,

PHILIPYN

Dit zou de gaaufte man doen in her Dolhuis zetten,
Niet rooft my, als alleen de beurs met Pistoletten.
Ik sta verwonderd Heer, dat gy dit spul verliest,
Troef Aas, troef Heer, daar by dry Vrouwen, en nash bieft.
Zy hebben valsch gespeelt, her waaren looze pryen,
Ik heb zulks meer gezien in and're mommeryen.

FABRICE.

Dit maakt my raadeloos, ik weet in dit geval
Niet wat my staat te doen, of wat ik laten zal.
Waar voert my dit gespook, waar zal ik noch belandn?
O zoete Toveres! met u sneeuwite handen,
Hoe slingert gy mijn ziel, hoe buigt gy my de wil,
Ik ben als roeteloos, mijn zinnen zijn dood stil.
Mijn rol is uit gespeeld, wat doe ik noch in 't leeven?

PHILIPYN.

Den Haag hoeft in bedrog Parijs niet toe te geeven,
Het los en licht geval draait hier wel haastig rond,
Flus zat gy als in top, nu legt gy in de grond.

FABRICE.

Ach! Philipyn, wie zal my dit bedrog ontdekken?

PHILIPYN.

De Baas in 't Gast Huis, Heer, van de verliefde gekken.

FABRICE

Maar, waar word ik gered van al mijn lastig kruis?

PHILIPYN

Tot Delft hier dichre by in hier verbeterhuis.

FABRICE.

Wie zal my het geheim van dit bedrogh doen blijken?

PHI.

PHILIPYN.

Uw Koningsbril, mijn Heer, daar kan men klaar doot kijken!

FABRICE.

War of de schoonheid is, die my de ziel vermant?

PHILIPYN.

Zy's na 'tuis, mijn Heer, dat is na 't Mooren-land,

Daar zy gebooren is; ik wed zy word geheeten

Aagt zonder ziel, ei wilt dat vreemd Figuur vergeeten!

FABRICE.

Vergeetet, neen, ô neen, zo lang ik adem schep,

En dat il eenig lid van deze leden rep,

Zal ik die schoone, trouwe, en vast liefde dragen:

Want zyn 's waerelds rond kan my alleen behaagen,

PHILIPYN.

Gy weet haar naam, haar van, noch haar geslacht, 't is mis

Te zoeken na een mensch die niet te vinden is.

Aan wie, of in wat land, meent gy haarte bevraagen?

Verlaat dat nacht-gespook, eer gy 't u zult beklaagen,

Keert n: Angelika, zo raakt gy buiten nood.

FABRICE.

Ik blijf mijn Margravin, getrouw tot in de dood.

Ik zal haer zoeken, en ook zonder haar niet keeren.

PHILIPYN.

Wist de pasquyn, ik wed hy zou nu pasquilleeren,

En noemen u de geest of aap van Don Quisiot.

Die Dulcinea zegt, en wierd een iders spot.

FABRICE.

Geen lister tong zal my mijn Markgravin ontrekken.

PHILIPYN.

Wat boeit de minne-moer al vreemde soort van gekken.

VYFDE BEDRYF.

EERSTE TOONEEL.

Angelika, Pinabel.

VALENTYN.

GA Pinabel, verzuim geen tijd, bevraag, beziet
 Waar gy Fabrice yint, op dat mijn mins verdriet

Ver

Verkeeren mag in vreugd', ach! heb ik hem verlooren
 Zo is my alle ramp, en minne-smart beschooren;
 Want leef ik zonder hem, zo sterf ik duizend doon,
 Ga Pinabel, volvoer 't geen ik u heb geboon.
 My lust noch spijs noch drank, geen slaap bekruij mijn oogen;
 Voor dat ik hem verkrijg, die 'k niet zou derven mogen.

P I N A B E L.

Wel aan, Mevrouw, ik ga, stel vry uw hart te vreeën,
 En geef uw zinnen rust.

A N G E L I K A.

Neen Pinabel, ô neen.

Een die getrouw bemint, kan rust noch vree verkrijgen,
 Als in de wedermin.

P I N A B E L.

't Is noodig dat wy zwijgen;

Daar gaat Fabrice, gaanw', vertrek, ik zal bezien,
 Van verre zijn bedrijf, en al zijn doen bespien.

A N G E L I K A.

Ik ga, volvoer mijn last, 'k zal spoedig antwoord wachten!

T W E E D E T O O N E E L.

Fabrice, Philipyn, Pinabel in een scherm.

F A B R I C E.

WAar dwaal ik heen, helaas! mijn vliegende gedachten
 Vervoeren my, ik weet naau waar ik ben, of ga;
 Hoe wroegt my het gemoed om mijn Angelika,
 Wienstrouw, ik trouwloos brak: nu komen in mijn zinnen
 Gelijk als nacht-gespook twee schoone Markgravinnen;
 Waar van ik een bemin die my de ziel vermand,
 En kluisterd als een slaaf door haar volmaakte hand,
 Dan hoor ik Valentyn, Angelika haar Vader,
 My schelden voor ontrouw, eedbreeker, en verrader.
 Daar komt mijn Vader zelfs, vergramd vol ongena,
 My zo verwijten dat ik zijne wil versma.
 Parijs en 's Gravenhaag hoe ruim zy zich vertoonen,
 Die zijn my veel te kleen om daar gerust te woonen;
 De wijde Waereld daar in 'talles adem haalt,
 Valt my te bang, en is my al te eng bepaald;

D

PHI-

PHILIPYN.

Laat ons vertrekken, Heer, eer wy hier meer verdwaalen,
 Ik vrees de Markgravin zal van ons weer doen haalen
 De beurs met Goud, en dan, dan waaren wy in nood:
 Want wie geen geld heeft is veel slimmer als mors dood.
 De Paarden staan gezaald, hier zal 't ons niet gelukken,
 En krijgt u Ferdinand, hy breektu vlak aan stukken.
 Om dat gy zo versmaad zijn Zuster en uw Bruid,
 Ik vrees voor ongemak; ik vrees zy onze huid
 Noch zullen beuken dat ons al de ribben kraaken.

FABRICE

Uw vrees is vruchteloos, ik zal daar wel voor waaken.

PHILIPYN.

Maar, als 't gebeurt.

FABRICE.

Wel dan, bekleed u met geduld.

PHILIPYN.

Dat 's recht zei Krom-neus, en zy sloegen hem om schuld.
 Dat prijkkel is te groot, 'k ben vol gevaar en vreezen;
 Gelijk een Koopmans Schip moet ik verzekerd weezen.

FABRICE.

Laf-hartige, gy zult noch door uw vrees vergaan.

PHILIPYN.

Vergaan, ô mogt dat zijn, ik was hier haast van daan,
 Maar Heer, wie komt daar gints zo zachtjens op ons zakken?
 Och! och! het is haar knecht, ik ga mijn biezen pakken:
 Want komt hy om de beurs, zo weet ik nimmer raad.

FABRICE.

Watrijding, brengt gy vriend, spreek is het goed of kwaat?

PINABEL.

De Markgravin uw bruid, laat u haar bruigom weeten,
 Als dat zy 't avond by Angelika zal eeten;
 En u dan daar verwacht omtrent de klokke tien.
 Gy zult haar op dien tijd in 't voorste venster zien;
 Maar gy moet hemmen, en zo dra zy u hoort spreeken,
 Zal zy op uw geluid het hoofd na buiten steeken.

PHILIPYN.

Haar hoofd na buiten, ja zo staan wy vast en pal,

Dat

Dat ons misschien een pot met drek begroeten zal.
Ik schrik voor dit onthaal; want dat zijn vremde vonden.

FABRICE.

Maar welke Markgravin heeft u aan my gezonden?

PINABEL.

Die u de brief schreef, die u zond de beurs met goud.

PHILIPYN.

Dit woordje beurs maakt my gelijk als ys zo koud.

FABRICE.

'K zal ter bestemder uur, en plaats my laten hooren.

PINABEL.

De Markgravinne docht dat gy haar had verlooren:

Want waar haar woning was hadze aan u nooit verklaard.

FABRICE.

O neen! zy wordt te vast in deze borst bewaart.

Ga doer haar trou bericht aan haar mijn antwoord weten.

PHILIPYN.

En ik zou wel uit angst mijn Goud-beurs op gaan eten.

PINABEL.

Ik zal de Markgravin uw meening doen verstaan.

PHILIPYN.

Hoe zal dit apen-spel, noch in het end vergaan.

DARDE TOONEEL.

Pinabel, Klopt aan de deur van *Angelika*.

ANGELIKA.

Zyt gy daar *Pinabel*? ik ben vol hoop en vreezen,

Of my *Fabrice* zal voor eeuwig eigen weezen,

Of dat ik sterven zal door hem niet meer te zien,

PINABEL.

Hy zal op u verzoek, *Mevrouw*, de klokke tien

U komen spreken, dus zal uw bekomting stuiten.

ANGELIKA.

Ga binnen, *Pinabel*, roept *Marinette* buiten,

Maar zeg, hoe laat is 't nu, een die verlangt heeft pijn.

PINABEL.

Wel na de Klooster klok zal 't dicht by tienen zijn,

ANGELIKA.

't Is wel roep *Marinette*, ik moet haar noch wat vraagen,

Eer ik Fabrice, spreek, om my daar na te dragen,
Het geeft in huys geen pas.

VIERDE TOONEEL.

Angelika, Marinette.

MARINETTE.

Mevrouw, wat zal ik doen!

ANGELIKA.

Hoor Marinette, weet, ik heb een kwaad vermoên,
Op u, hoe komt de beurs, die gy most trouw bewaaren
In and're handen kom, dit moet gy my verklaren.

MARINETTE.

Mevrouw, gy lacht met my, of ik versta u niet,
Heb ik de beurs niet trouw bewaart, gelijk gy ziet,
Of zou Mevrouw op my wel eenig ontrouw vreezen?

ANGELIKA.

De waarheid die ik zag, kan ook geen logen weezen,
Ik zie die zelfde beurs, maar in een and're hand,

MARINETTE.

Gewis een Toveres verblinder uw verstand.

ANGELIKA.

Geen spook noch toovery heeft my dat kwaad getrouwen.

MARINETTE.

Ik hoop, Mevrouw zal my daar aan onschuldig houwen.

ANGELIKA.

Ik heb u in mijn dienst nooit trouweloos gezien,
Maar daarom is 't niet wis, of 't kan noch wel geschien,
De Kamenierjens zijn meest kaal en opgeblaazen;
En die gemeenlijk op haar Juffers minnaars aazen;
Waar door zy vaak bestaan iets tegens eer en eed,
Zo dat ik sta beducht, ik weet niet wat ik weet,
Geen valsche Toover-kunst noch spook bedriegt my d'oogen,
O neen, ik ben door u of uw bedrijf bedroogen,

MARINETTE.

Wat voor verzekering begeert gy dat ik geef,
Van mijn getrouwigheid, zo waarlijk als ik leef
Ik ben onschuldig, wilt gy mijn goe naam berooven?

ANGELIKA.

Droog uwe tranen af, ik zal u woord gelooven,
 Om dat ik u altijd bevonden heb getrouw,
 Daar ik uit medely u heden noch voor houw;
 Maar 't geen ik hoorde en zag, hoe zal ik dat verzetten?
 Zy die de beurs had, sprak dry hondert Pistoletten
 Zende ik Fabrice aan u, en daar benevens noch
 Een brief, die ik u schreef, ô grondeloos bedrog!

MARINETTE.

Mevrouw, ik sta verbaast, hoe zal ik dit doorgronden?
 Gewis een Toovergeest heeft haar by hem gezonden.
 Of 't kon wel mogelijk zijn, dat hy 't maar had verdicht,
 Om eens te zien, Mevrouw, ofge ook in minne plicht
 En zulk een vremd geval u zou standvastig dragen,
 De Minnaars leggen vaak de Juffers looze lagen,
 En schoon hy trouweloos een ander hef verkoor,
 En u verliet, wat scha, dan had gy hoop, om voor
 Een losse minnaar aan een trouwer u te binden,
 Keurt voor Fabrice vry Maurice tot beminden,
 Die u standvastiglijk bemint, en anders geen,
 Ei gun hem uw genaa.

ANGELIKA.

Neen, Marinette, neen;
 Geen Minnaar zal in my een nieuwe vlam doen blaaken,
 Zo lang Fabrice leeft, zal ik Maurice wraaken.

MARINETTE.

Staat dan uw liefde vast op een die los verkeerd,

ANGELIKA.

Wat kracht de liefd' al heeft, hebt gy noch niet geleerd.
 Al had Fabrice noch in 't minnen meer gebreeken,
 Noch zoude ik maar met hem alleen van liefde spreeken,
 Zijn Ger aanminnig oog alleen mijn ziel verblijd.
 Maar is het niet haast tien?

MARINETTE.

ô Ja Mevrouw.

ANGELIKA.

't Istijd,

En ik verlang met smatt na d' oorzaak van mijn lusten,
 Zo Vader na my vraagt, zeg dat ik leg te rusten,
 Dat niemant ons verspied.

D 3

M A.

DE MINNENYDIGE

MARINETTE.

Mevrouw, wilt binnen gaan;
Want zo ik wel kan zien, Fabrice komt daar aan.

VYFDE TOONEEL.

Fabrice, Philipyn.

FABRICE.

Hier is de plaats, daar ik mijn Markiezin zal spreken.

PHILIPYN.

En ik vind hier de plaats, daar ik my zal versteeken,
Mijn Heer, de kloek aan 't Hof slaat tien, verhef u stem,
Ik hoor haar venster kraakt, nu is het tijd.

FABRICE.

Hem, hem,

Angelika, Gemaskerd, doet de venster op.

ANGELIKA.

Zijt gy 't Fabrice?

FABRICE.

Ja, die laat hem by u hooren,
Zijt gy de markiezin? zijt gy mijn uitverkooren?

ANGELIKA.

Die ben ik, maar spreek zach, op dat ons niemand hoor,
Die ons zo stoud als Ais nu wederom verstoort,

FABRICE.

Maar, wanneer zal ik u ontmaskerd eens aanschouwen?

ANGELIKA.

Als ik my meer als nu Fabrice derf vertrouwen:
Maar zegt my, wie het was, die ginder in 't voorhout,
Mijn rol kwam speelen also onbeschaamd, als stout.

FABRICE.

Mevrouw, ik ken haar niet, dat zweer ik by mijn leeven.

ANGELIKA.

Ik acht u eeden als de winden die daar zweeven,

FABRICE.

Zo ik haar ken, zo moet ik nooit hier blijde dag
Beleven, want ik haar met kennis nimmer zag.

ANGELIKA.

Wel, ik vergeef u al wat gy my hebt misdreven.

F A B R I C E.

Ik ben onschuldig, Lief, dies wacht ik geen vergeeven.

A N G E L Y K A.

Fabrice ons beider trefte een treurig ongeval,
 Zo gy oprecht bemind, maar 't raakt my boven al.
 Wy moeten allebey, die wy beminnen, laaten
 Een ander tot vermaak, ô wet! die ik moet haaten,
 Waar door mijn Vader my verbonden heeft, wat pijn
 Gevoel ik; want eer 't daagt moet ik vertrokken zijn,
 Na huis; maar zo 't u lust gy moogt die smart verzachten,
 Met uw Angelika, die u nooit zal verachten,
 Om uw verandering, zy blijft u tot de dood
 In liefde zeer getrouw, schoon dat gy haar verstoot.
 Ik rade u ook mijn Lief, wilt haar voor my beminnen.

P H I L I P Y N.

Die Nacht-uil na ik hoor, wil spookende beginnen.

A N G E L I K A.

Zo gy voor my verkiest mijn nicht Angelika
 Vertrek ik wel vernoegd, en gy verzet u scha.

F A B R I C E.

Zoude ik uw zuivre glans voor eeuwig moeten derven,
 Het doelwit van mijn vreugd, ik wou veel liever sterven.

A N G E L I K A.

Ei matig uwe drift, en vlei u taai geduld,
 Nu gy my nimmermeer noch zien noch spreken zult,
 't Geen my wel prangt, maar wilt gy d' oude liefd' opwekken,
 In nicht Angelika, 'k zal dan met vreugt vertrekken.

F A B R I C E.

Helaas!

A N G E L I K A.

Lieft gy my dan getrouw tot aan mijn end!

F A B R I C E.

Wat vraag! den Heemel is mijn trouwe min bekend.

A N G E L I K A.

Wel, zo uw liefde staat onwrikbaar zonder wijken,
 Zo moet haar kracht voor 't laast aan deze proeven blijken.
 Beloofst gy 't alte doen wat ik op u begeer?

F A B R I C E.

ô Ja Mevrouw met lust dat ik u dierbaar zweer.

A N G E L I K A.

Alzo ik trouwen moet na Vaders strenge wetten,
Met een, my onbekend, 't geen ik niet kan beletten,
Zo is 't dat ik begeer op straf van ongena
Dat gy tot Bruid verkiest mijn nicht Angelika.

F A B R I C E.

Uw wil is mijn een Wet, ik liet veel eer mijn leeven,
Dan ongehoorzaam uw verzoek te wederstreeven.

A N G E L I K A.

Gevalt u, dat ik nu Angelika mijn nicht
Eens roep, op dat gy u aan haar in mijn gezicht
Verbinden moogt; dus zijn wy van ons eed ontslagen.

F A B R I C E.

Mevrouw, zo 't u gevalt, het moet my wel behagen.

A N G E L I K A.

ô Ongelukkige! door onstandvaste trouw.
Beroover van mijn vreugd, bedroever van een vrouw.
Gy dwingt my nu de keur mijns Vaders te verkiezen;
ô Onstandvastige u te vinden, is verliezen,
Hoe dubbelt gy mijn smart, ik moet nu tegens zin
Beminnen die ik haat, en haaten die ik min.
Verrader van uw liefde had gy my trouw gebleeven,
Ik had mijn eed volvoert, in met u eens te leeven.
Ontrouw trek van hier; want gy hebt my verraan.

F A B R I C E.

Verwijt my niet, maar wilt mijn onschuld eerst verstaan.

A N G E L I K A.

Wie zal uw wisseling, en losse keur verschoonen.

F A B R I C E.

De liefde die me aan u gehoorzaamheid doet toonen,
Zo lang ik leef Mevrouw door minnelijke ontzag,
Ik ga tot in de dood, zo 't u behaagen mag.
'k Beloofde u het is waar, Angelika te minnen,
Maar niet om dat zy is het oogwit van mijn zinnen,
Het was om dat ik u daar door behaagen zou:
Want gy zijt maar alleen het proeffstuk van mijn trouw.

Is dit een misdaad die gy my niet wilt vergeven,
 Zo neem vry met uw gunst van my het lieve leeven;
 'k Wil liever sterven door uw haat in ongena,
 Als leeven in uw gunst hier met Angelika.

PHILIPYN.

Hoort dit Angelika, wat mag hy noch al droomen.
 Mijn Heer, pas op, de pot zal u noch overkomen.

ANGELIKA.

Uw licht berouw komt met uw smeeken veel te laat;

FABRICE.

Ik bid u andermaal vergeef my deze daad.

ANGELIKA.

Uw minne-keur heeft my nu driewerf gaan begeeven,

FABRICE.

Schenk my dan ook Mevrouw de derdemaal het leeven.

ANGELIKA.

Gy hebt barmhertigheid in deze borst vertreen;

FABRICE.

Ach ongelukkige! vind ik genade?

ANGELIKA.

Neen!

FABRICE.

Al was uw hart van steen, en als van staal uw zinnen,

Noch zoude ik u alleen onsterffelijk beminnen.

Ik blijf u tot de dood getrouw, mijn Markgravin.

Ik haat Angelika om dat ik u bemin.

Al had ik haar getrouwt 't geen nimmer zal geschieden;

Gy zoud nochtans mijn hart geheel alleen gebieden.

ANGELIKA.

Angelika uw glans klimt hier in top van d'eer,

Kom sta eens in mijn plaats Fabrice roemt u eer.

Angelika, keert haar om, en doet de masker af.

Hoe streelde my 't geluk zo ik u kon behaagen,

De roem was overgroot die ik daar op zou dragen.

Dies eindigt zeer bedroefd voor my dit minne-spel,

De Markgravin en ik verlaten u, vaar wel.

Zy haakt het Venster wegh.

PHILIPYN.

Hiet dat hier vryery, dat zou de droes verdrieten.

Mijn Heer, kom vaardig hier, gewis zy zullen gieten.

FABRICE.

Wat helsche tuimelgeest vervoerd my doot een hand,

Wat naare duisternis benevelt my 't verstand.

Mijn ongebonde keur, heb ik op losse gronden,

Te licht verbrooken, en dan weer te los verbonden.

ZESDE TOONEEL.

Fabrice, Philipyn, Valentyn, Ferdinand, Maurice,
mee een Fakkel in de hand.

VALENTYN.

TRe met de Fakkel voor, maar hebt gy 't wel gehoord,
Maurice?

MAURICE.

ô Ja, mijn Heer, zeer wel van woord tot woord,
Zy hadden in de min zo 't schein geschil gekregen.

PHILIPYN.

Myn Heer, vertrek, vertrek; ik zie een bloote degen.

FABRICE.

Neen, Philippyn, ik blijf al doode my 't geweld,

Een vierig minnaar acht noch leeven, lijf noch geld.

VALENTYN.

Daar staat een man, gaat ziet, of gy hem wel zoud kennen.

MAURICE.

Het is Fabrice, Goôn!

FERDINAND.

Dat hem de bliksem schennen,

Die eer vergeten guit, die zo vol waan en wind

Gesmaad heeft en gehoond myn zuster en uw kind.

VALENTYN.

Ontstel u niet mijn zoon, laat my uw gramschap breeken,

Steek op u zijdgeweer, ik moet Fabrice spreken.

Fabrice, meent gy hier te vinden in de nacht,

Het geen uw dart'le min heeft by den dag veracht?

Dat ik by 't Zonnen-licht uit gunst u mee wou deelen,

Zoekt gy dat by de maan my als een dief t'ontsteelen?

Neen, loskop, ik verdraag u minnejankerey

Omtrent mijn wooning niet, ik zweer het u zo gy

Daar van niet afaat, 'k doe u al de beenen breeken.

FABRICE.

Heer Valentijn, ik kom niet met u dochter fpreeken,

VALENTYN.

Wie fprak dan met u uit het venfter van de min?

FABRICE.

Mijn Heer, dat was uw Nicht, mijn Bruid, de Markiezin.

VALENTYN.

Dat was een Markiezin die gy ons komt verzieren.

FABRICE.

ô Neen zy is gewis, markgravin van Ortieren.

VALENTYN.

Vertrek uit mijn gezicht met al u zoete praat.

ZEVENDE TOONEEL.

*Fabrice, Maurice, Valentijn, Ferdinand, Philipyn, Izabelle,
Angelika, Marinette, Pinabel.*

IZABELLE.

GY Heeren met verlof, dat gy my fpreeken laat,
De naam van markgravin die hebb' ik aangenomen,
Om door dat middel in Fabrices gunft te koomen.
Twee reden maaken my tot dit volvoeren graag,
Den eerften is de zugt die ik tot broeder draag.
Op dat hy dan geruft Angelika zou trouwen,
Het tweede is liefde.

MAURICE.

Zwijg, wilt dit doch binnen houwen.

ISABELLE.

Het tweede is liefde, die ik niet kan wederftaan,
Dies worde ik haaft verſchoont, indien ik heb misdaan.
Fabrice, hebt gy my niet tot uw bruid verkooren?

ANGELIKA.

Mijn taai geduld verſmelt, ik kan 't niet langer hooren.
Ik ben het maar alleen, die door mijn witte hand
Fabrice won, ik ftak zijn borft vol minnebrand.
Ik heb geveinfte te zijn een markgravin gebooren,
En in dien ſchijn heeft my Fabrice trouw gezworen,

Zo dat ik waarlijk ben alleen zijn deelgenood.

VALENTYN.

Daar liefde heerft helaas! daar is de fchaamte dood.

ANGELIKA.

Hoe dorft gy Izabel, met valsch verdichte ftreeken,
Fabrice met mijn naam, en mijn bedrijf aanspreken,
Of daecht gy hem daar door te trekken tot u man.

ô Izabel! ik weet nu wat uw losheid kan.

PHILIPPYN

Mijn Heer, dit kan noch toe, dit staat my aan ten leften,
De zaaken zijn gedraait, zy buitelen ten beften,
Zy staan u beide fchoon, taft toe, gy moogt niet mis.

FABRICE.

Ik weet niet of het droom, en of het waarheid is.

ANGELIKA.

Kom nader, Pinabel, Fabrice kent gy dezen?

FABRICE.

ô Ja Mevrouw, hy heeft my vaak verheugd doen wezen,
Ook Philippyn, die hy verrijken deed zijn kas.

PHILIPPYN

Mijn Heer, zwijg hier van ftíl, het komt hier niet te pas.

FABRICE.

'k Ontfing uw brief en beurs van vafte minne panden.

PINABEL.

Die bracht ik u mijn Heer, ontfangen uit haar handen.

ANGELIKA.

Kent gy die handen wel?

IZABELLE.

Ik sterf door minne fmart.

FABRICE.

ô Ja Mevrouw, dat zijn de roovers van mijn hart.

Die moeten door berouw in mijne traanen baden.

ANGELIKA.

Rijs op Fabrice, rijs, ik geef u mijngeden,
Wat gy my hebt misdaan vergeef ik u, rijs op.

MARINETTE.

Maurice dit gaat flecht.

MAURICE.

Ik krijg, helaas de fchop.

F A B R I C E.

Verschoont gy schoone Vrouw, al mijn uitspoorig dwaalen,
 Zo zal ik dankbaar uw standvastige min betaalen,
 Met ware wedermin, ik zweer zo lang ik leef,
 Dat ik aan uw alleen getrouwe liefde geef.

V A L E N T Y N.

Nu gy Angelika, noch met uw losse zinnen
 Gevalt, haal ik u als mijn zoon ook weder binnen.

F A B R I C E.

'k Zal mijn bedreeven kwaad vergoeden, en voortaan
 Door onverzeld' te min, op vastere beenen gaan.

I Z A B E L L E.

Angelika, verschoont' geen ik u heb misdreeven.

A N G E L I K A.

De liefde heeft u al vergiffenis gegeven.
 Maar ik verzoek dat gy mijn Broeder Ferdinand
 Niet meer versmaad, maar trek, maar trek hem uit de brand,
 Eer uw afkeerigheid hem doet tot asch verslinden,
 Neemt voor Fabrice nu mijn Broeder tot beminden.
 Fabrice, ziet gy, is mijn Bruidgom, dies keert
 Uw liefde haastig om, eer uwe jeugd verteert.

I Z A B E L L E.

Mijn wonden zijn te diep, te versch om ras te heelen.

F E R D I N A N D.

Ik zal uw minne-smart in 't korte zo verdeelen,
 Dat zy wel haast vergaat, ik zal uw minne-pijn
 Verduunen, en in plaats doen waare wellust zijn.
 Ach! schoone laat mijn min uw minne-keur behaagen.

I Z A B E L L E.

Daar van moet gy het woord aan mijn Heer Broeder vraagen.

V A L E N T Y N.

Maurice, gy hebt vaak mijn gunstig hart gezien,
 Tot uwaarts, dies verzoek ik zo het kan geschien,
 Vergun mijn zoon dat hy mag Izabelle trouwen,

M A U R I C E.

Ik zal Heer Ferdinand mijn Zuster niet onthouwen,
 Schoon dat ik derven moet mijn schoone Angelika,
 Het is mijn schuld, mijn min verklaarden ik te spa.

DE MINNENYDIGE

F E R D I N A N D.

Watzeid nu Izabel, mijn schoone, mijn beminden?

I Z A B E L L E.

Dat ik na broeders raad my aan u zal verbinden,

Ik heb zijn wille keur ook nimmer wederstaan.

Dies neem ik u tot Lief.

M A U R I C E.

En ik tot broeder aan.

F E R D I N A N D.

Ik zal vol dankbaarheid uw gunst en goedheid loonen,

Zo lang ik leef, en uw standvastige liefde toonen.

V A L E N T Y N.

Den Hemel kroond uw keur mijn Kinders meer en meer,

En stort op u het heil der Echt-genoooten neer.

P H I L I P Y N.

Niemand gedenkt aan my.

A N G E L I K A.

Ik schenk u Marinette.

F A B R I C E.

En ik schenk u de beurs met al de Pistoletten.

P H I L I P Y N.

Wel, Marinette, wel geen rijker paar in 't land,

M A R I N E T T E.

Is 't ernst?

P H I L I P Y N.

ô Ja, zie daar, zie daar, daar is mijn hand.

En zeg ook ja, ik zou 't niet graag u tweemaal vraagen.

M A R I N E T T E.

Nu het Angelika, zo wil zal 't my behaagen.

P H I L I P Y N.

Dat 's korte vryery, ik lachme slap en stijf,

Maritje het een man,

M A R I N E T T E.

En Philipje hereen wijf.

U I T.